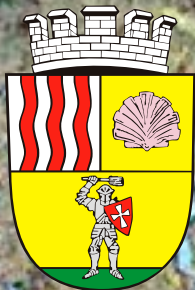

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

ČÍSLO 7 - ČERVENECN - SRPEN 2014 - CENA 15 Kč

20 LET HLUBOCKÉHO BASEBALLU A SOFTBALLU

**Město Hluboká nad Vltavou
ve spolupráci s agenturou Miroslava Surky
Vás srdečně zve
na nedělní dopolední koncerty**

HUDEBNÍ FESTIVÁLEK

MUZIKA POD DUBEM

LÉTO 2014

13. 7. 2014

*Lidová kapela
"DUDLAJDA"*

20. 7. 2014

*Taneční orchestr
"AQUAREL 1965"*

27. 7. 2014

*Dechová hudba
"SEDMIKRÁSKA"*

3. 8. 2014

*"PETRA CHLEBNÍČKOVÁ
and jazz Friends"*

10. 8. 2014

*Malá dechová hudba
"SAMSONKA"*

17. 8. 2014

*DALIBOR GONDÍK
JAZZ- G! Quintet*

KONCERTY se konají za každého počasí

od 10:00 do 11:30

ul. Masarykova, Hluboká nad Vltavou

(před bytovým domem "PODZÁMČÍ"

naproti Městskému úřadu)

BEZ VSTUPNÉHO

Mediální partner:

6 Hluboká v americké televizi

7 Jak se daří Bavorovickým

9 Pětice mužů městské policie

13 Počátky baseballu na Hluboké - oslavy 20 let

18 Zoo slaví narozeniny

21 Unikátní sporty

25 Kulturní program

28 Galerijní noc Andělé a démoni v zámecké jízdárně

Úvodník

Ó tempora, ó mores. Jaké časy, jaké mravy. To řekl Cicero.

Nevím, jestli to řekl zoufalcí, udiven, pohoršen, rozesmátý, nebo to pouze konstatoval.

Pravda je, že jak ten čas letí, ač si nepřipadám stará (žáda mě přece bolí jen občas a zuby mám skoro všechny!), přec mohu konstatovat, že časy se změnilly.

Za mého dětství byla ostuda být z rozvedené rodiny, a ve třídě jsme měli jen jednu takovou nešťastnici, jejíž matka poslala tatínka do háje. Dnes?

Za mého mládí byla hanba být svobodná matka a rodiče nás před touto tragédií chránili seč mohli. A dnes?

Za mého mládí byly prodavačky vyučené. Dnes v obchodech pracují povětšinou studentky vysokých škol nebo už rovnou vystudované Mgr.

Dřív seděla šéfovi na klíně sekretářka, dnes mu tam sedí jakési Office manager s gelovými nehty.

Za mého mládí jste se do Prahy dovolávali telefonem půl dne, a na pevnou linku jsme čekali sedm let. Dnes ji nemá skoro nikdo, ale telefon má každý.

Dřív bylo v rodině jedno auto. A dnes?

Dnes, když jsem v příjemném středním věku, si vyrazí má dcera na prodloužený večer kurzu salzy, vrátí se o půlnoci a pozdravuje mě od jakéhosi Nováka. Nováka? No, Honzy Nováka, že prý ho znáš. My jsme spolu dneska tancovali. šlo mu to docela dobře. no, nevím, kolik mu mohlo být. Vypadal docela dobře. Až se mi rozběsne! Aha, spolužák Honza ze střední školy, ano ten, co nás děvčata na bramborové brigádě

v ranním mlhavém oparu na poli strašil čerstvě vyoranou myši! Předseda Svazu mládeže (no, on to někdo ve třídě dělat musel a na stavárně se našťestí tolik moc nepolitikařilo). Tak tenhle? Moment, to znamená, že moji spolužáci jsou ve středním věku, poprvé (nebo již podruhé?) rozvedeni, mužní, dobře zajištěni, a právě vyráží do ulic na lov dcer svých spolužáků?

A co máme dělat my, bývalé spolužačky? Začít oslovovat jejich syny před gymnáziem? Tím myslím jejich syny z prvních manželství, protože pro chlapce z jejich druhých manželství právě jejich druhé manželky horko těžko shánějí místo ve školkách.

Tak to tedy ne, na to nemám nervy ani dostatek energie. Notabene, jednoho vlastnoručně vyrobeného pubertáka doma mám, a ani ustavičným studiem jsem neporozuměla jeho řeči a myšlení. Pokud už se nám dámám v nejlepším věku nedostane lichotek od pánů věku nám úměrného, nezoufejme. Máme své kamarádky, kočky a psy, ti nás milují. Máme spoustu krásných knih, s kterými se můžeme položit do trávy a snít. Na Hluboké máme krásné výstavy, včetně mého milovaného Alfonse Muchy. Všude kolem je krajina, stromy, louky, voda, ptáci a nebe nad hlavou.

A občas se nám domů vrací naši mužové, uondani z práce a z potřeby oslňovat mladé krásné dívky. Jsou vyčerpaní a přidušení zatahovaním břicha a vymyšlením vtipných replik. Pokud v tu chvíli doma najdou nás, usměvavé, spokojené, a s teplým gulášem na plotně, sic to neřeknou – ale pocítí vděčnost, že jsme tam, kde máme být.

Krásné léto, ženy a mužové.

Alena Mitter

Společenská kronika

Městský úřad Hluboká nad Vltavou blahopřeje občanům, kteří v měsíci červenci a srpnu 2014 oslaví významná výročí.

Červenec:

Hájek Jaroslav	Hluboká	91 let
Voráčková Anna	Hluboká	85 let
Lískovcová Věra	Hluboká	85 let
Beritová Anna	Hluboká	85 let
Zahradková Alenka	Hluboká	80 let
Kuboušková Marie	Hluboká	80 let
Hájková Jiřina	Hluboká	80 let
Hubáčková Anna	Hluboká	75 let

V měsíci červenci oslaví 50 let společného života »Zlatou svatbu« manželé Milan a Jana Pulcovi z Hluboké nad Vltavou.

Srpen:

Kaprová Hana	Hluboká	90 let
Bierová Marie	Hluboká	90 let
Miškovská Věra	Hluboká	85 let
Maršánová Miloslava	Hluboká	80 let
Klimešová Bohuslava	Hluboká	75 let

V měsíci srpnu oslaví 50 let společného života »Zlatou svatbu« manželé Karel a Boleslava Břicháčkoví – rodáci z Hluboké nad Vltavou.

Do dalších let přejeme všem dobré zdraví, spokojenost a osobní pohodu.

Opustili nás:

Šimová Pavla	Hluboká
Šíma Josef	Hluboká

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

Číslo 7. červenec - srpen 2014. Ročník 45. Vychází měsíčně.

Vydává: Městský úřad Hluboká nad Vltavou, Masarykova ulice 36, 373 41 Hluboká nad Vltavou.

Kulturní nabídka (Panorama) 774 457 269 přes den.

Šéfredaktorka: Alena Mitter (Růžičková) píše články neoznačené podpisem.

Tel.: 775 622 006.

E-mail: alenoviny@volny.cz.

Redakční kruh: Ing. Eva Smrčková, Marie Krejcarová, Jan Piskač

Sazba: Adam Růžička

Fotografie: Ing. Jan Pírl

Redakční uzávěrka dvacátého v měsíci, ale vítáme příspěvky dříve! Za obsahovou správnost příspěvků ručí autoři. Náklad 600 výtisků.

Tiskne: Tiskárna PROTISK, s. r. o. Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou, s. p., ředitelstvím odštěpného závodu Jižní Čechy v Č. Budějovicích, j.zn. p -5696/96 ze dne 4. listopadu 1996, ev. číslo: MK ČR e. 109 10.

Nevyžádané rukopisy a fotografie nevracíme. Anonymy neuveřejňujeme. Děkujeme za vaše informace, upozornění či zprávy, které nám poskytnete.

Další vítání občánků – je naplánované na **18. 10. 2014** a přihlásit se mohou rodiče dětí narozených v období od **27. 04. 2014–31. 08. 2014**.

Proč se nerodí děti??? Vážení tatínkové a maminky, »výhody« nového systému zapříčinily, že se o vašich narozených robátkách dozvídá hlubocká matrika s velkým zpožděním!!! Pokud chcete být ve Zpravodaji včas, oznamte narození vašeho dítěte paní Bártové, tel. 387 001 324, mail: bartova@hluboka.cz

Z jednání zastupitelstva

- Zastupitelstvu byla ředitelem ZŠ předložena analýza nákladů na provoz odloučeného pracoviště ZŠ Hluboká /Vlt. V Kostelci, v souvislosti s počtem dětí navštěvujícím toto zařízení. V době konání zastupitelstva mělo toto zařízení 4 žáky z Krizového centra pro matku a dítě v Kostelci a žádného žáka trvale bydlícího v obci Kostelec. Tento bod projednala rada při svém posledním zasedání a vzhledem k předloženým podkladům doporučilo zastupitelstvo města toto zařízení zrušit. V diskusi někteří zastupitelé kritizovali neutěšený stav v tomto zařízení a pověřili MÚ kontrolou. Bylo též žádáno o prověření dopravního spojení dětí z Kostelce do ZŠ Hluboká nad Vltavou.
- PMH požádalo o uvolnění fin. prostř. na doplnění mobiliáře města 20 ks laviček včetně odpadkových košů (na pravobřežní cyklostezku do ČB, na sportoviště pro seniory v areálu baseballu, na dětské hřiště Hůrka, a část jako rezerva)

Z jednání rady města

- Rada souhlasí s fin. příspěvkem na sportovní akci Generali survival 2014.
- Vydání informační brožury ve 4 jazykových mutacích Týden na Hluboké bylo pro velký zájem vytištěno ve větším nákladu než bylo plánováno, výrobu zajistil nájemce IC a město na akci přispělo.
- Město přispělo jako v předchozích letech na úhradu nákladů el. energie ve sportovním areálu v Bavorovicích.
- Město přispělo na kompenzaci nákladů s otevřením zájmového kroužku Hlubočtí hasiči Centru volného času Poškolák.
- Další příspěvek získá CVČ Poškolák na 3. ročník akce Strašidelný zámek aneb Ať žijí duchové – koná se 30. srpna na nádvoří a sklepeních Loveckého záměku Ohrada.
- Město přispěje na akci Golfové dny otevřených dveří, pořadatelem je Česká golfová asociace hendikepovaných.
- Rada města souhlasila se zachováním veřejného telefonního automatu na přístupové cestě pod zámek, s tím že bude na jeho provoz přispívat, i když se z něj uskuteční průměrně 2 hovory za měsíc. Historická telefonní kabina na tomto místě zapadá do rázu zámku a návštěvníci se před ní fotí na památku.
- Rada se zabývala provozem veřejných WC na parkovišti po jejich dokončení. Pověřila MÚ zveřejněním záměru zajištění zkušebního provozu. Provozovatel zajistí na své náklady veškerý provoz kromě plateb za spotřebu el. energie a vody. Odsouhlasen byl poplatek 10 Kč za použití WC, který bude příjmem provozovatele.
- Rada města souhlasí s umístěním informační cdule Evropsky významné lokality Hlubocké hráze u Muničského rybníka.
- Na základě žádosti stávajícího provozovatele o prodloužení termínu provozování KC Panorama, zveřejnilo město záměr propachtování na další období po ukončení platné smlouvy. Přihlásili se dva zájemci, rada zvážila obě nabídky, i skutečnou finanční náročnost provozu Panoramy, nabídky na výši dotace obou zájemců a po zvážení se přiklonila také z důvodu dlouhodobě dobrých zkušeností k společnosti Sinfonie, s. r. o.
- Rada souhlasí s podáním žádosti o dotaci na Ministerstvo dopravy na akci Oprava kamenného mostku přes Bezdrevský potok v Bavorovicích. Při povodních v červnu 2013 došlo k poškození základů mostku.
- Rada se zabývala situací v užívání budovy v Kostelci – prostory Krizového centra, prostory po zrušené MŠ a prostory užívané ZŠ. Vzhledem k ukončení činnosti ZŠ v Kostelci ke dni 30. června bude dále nutno řešit i další využití takto uvolněných prostor.
- V roce 2004 bylo na odboru ekonomiky a právy majetku MÚ zřízeno místo pro zpracování žádostí o granty a dotace a následnou administraci projektů. Od té doby došlo k významnému nárůstu počtu podávaných žádostí a rozsahu prací s tím spojených. Dlouhodobě jsou úkoly spojené s řízením projektů plněny za cenu práce přesčas a s velkým psychickým vypětím pracovníka. Dle statistiky z let 2009 – 2014 vyplývá, že byly

realizovány projekty s celk. náklady 240 mil. Kč a město na ně obdrželo dotace ve výši cca 160 mil. Kč. Na základě předložených zjištění odsouhlasila rada zřízení pracovního místa pro odbor ekonomický a správy majetku na rok 2015.

- Rada města povoluje pro šk. rok 2014– 15 dle příslušných zákonů výjimku z počtu dětí v jednotlivých třídách MŠ stanovené vyhláškou z 24 dětí na počet 26.
- Rada města projednala a odsouhlasila »Prohlášení o partnerství« k projektu Sýpka na Hluboké ožívá, který hodlá realizovat Hluboká, o. s. z Norských fondů.
- Rada odsouhlasila příspěvek na 3. ročník mezinárodního cyklistického etapového závodu Okolo jižních Čech, který se koná ve dnech 4. – 7. září 2014. V našem městě by se měla uskutečnit sprintérská premie při III. etapě Třeboň – Churáňov dne 6. září.
- Město přijalo usnesením zastupitelstva města dar na rozvoj města od občana města Zliv, ředitel DD požádal radu o použití těchto prostředků na navýšení položky Atrium, odpočinková zóna DD. Rada doporučila zastupitelstvu k odsouhlasení.

Letní přání místostarosty města

Vážení spoluobčané, stejně jako v letech minulých, i letos bych vám chtěl prostřednictvím Hlubockého zpravodaje popřát krásné léto, příjemné prožití dovolené a dětem hezké, spokojené a bezstarostné prázdniny.

Pevně věřím, že letní čas v Hluboké nad Vltavou i v Bavorovicích, Hroznějovicích, Jeznici, Lišnici, Kostelci, Muničích, Purkarcí a Poněšicích budeme vnímat a užívat především z těch příjemných stránek – ať už k nim patří navštěvování letní plovárny, Adrenalin parku, golfového hřiště, nebo projížďka po některé z mnoha cyklostezek, zážitky z letního kina pod širým nebem či z Hudebního festivalu v Alšově jihočeské galerii nebo třeba jen pohoda při posezení v některé z mnoha hlubockých restauračních zahrádek a teras.

Neméně pevně věřím i v to, že se nám i letos podaří najít toleranci ke všemu, co souvisí s turistickým ruchem v našem městě, už proto, že představuje významný ekonomický potenciál.

Ke klidnému a bezproblémovému průběhu letní sezóny v Hluboké nad Vltavou bude samozřejmě přispívat činnost Městské policie, pro kterou je udržování klidu a pořádku ve městě zásadní službou občanům a kvalitnímu životu v našem městě Hluboká nad Vltavou.

Pavel Dlouhý, místostarosta města Hluboká n. V.

Zámecká noční prohlídka

Noční prohlídky v letních měsících na zámku Hluboká budou romantické

Průvodci budou oblečení v historických kostýmech a zároveň bude otevřena věž – což skýtá možnost vyhlídky do kraje pod rouškou tmy – možná za svitu měsíce! První prohlídka bude 4. 7. další 13. a 18. a 25. července a 1. a 8. a 17. a 24. a 28. srpna. Začínáme od 20 hod. až do 23 hod. pokud bude zájem.

Vstupné dospělí 180 Kč, snížené vstupné 100 Kč. Podrobnější informace jsou stránkách www.zamek-hluboka.eu, nebo e-mail: hluboka@npu.cz.

Relaxační zóna u domova důchodců

V uplynulých měsících probíhala rozsáhlá stavební činnost v zadním traktu Domova důchodců v Hluboké nad Vltavou. Mezi objektem Domova důchodců a Masarykovou ulicí vznikla první etapa relaxační a odpočinková zóny pro klienty domova. Byly vybudovány zpevněné plochy s vyrovnávacími rampami s mírným sklonem, plocha pro „školu chůze“ a byly zde umístěny lavičky pro posezení. Pro drobné zahrádkáře z řad klientů vznikly malé záhony na květiny a bylinky, znovu se zde objeví voliéry pro zpěvné ptactvo. Volná plocha byla osázena okrasnými dřevinami. Budoucí druhá etapa (2014, 2015) bude obsahovat propojení do Masarykovy ulice, výstavbu víceúčelového altánu a další plochy pro relaxaci a setkávání s přáteli a rodinou.

Projekt finančně podpořila Nadace ČEZ.

Město Hluboká má díky dotaci z ROP modernizovanou komunikaci

PODPOŘENO Z EVROPSKÉHO FONDU
PRO
REGIONÁLNÍ ROZVOJ
Směr budoucnost - cíl prosperita

Počátkem června byla ukončena realizace projektu Modernizace místní komunikace Křesínská ulice v Zámostí, v rámci kterého byl

v ulici Křesínská položen nový asfaltový povrch. Stavba stála přibližně 1 mil. Kč. Na tento projekt získalo město dotaci z operačního programu ROP NUTS II Jihozápad ve výši 85% z celkových způsobilých výdajů.

Přejeme příjemnou jízdu!

LETNÍ KINO srpen

HLUBOKÁ NAD VLTAVOU
NÁMĚSTÍ ČSLA • HLUBOKÁ NAD VLTAVOU

VSTUP ZDARMA • VLASTNÍ ŽIDLIČKY SEBOU!!!

V PŘÍPADĚ NEPŘÍZNÉ POČASÍ JE PŘEDSTAVENÍ PŘELOŽENO DO KINA PANORAMA

5. úterý 20. ⁰⁰ hodin	Československo – 1980 Dolby Digital	komedie	(93 minut) přístupný
POSTŘIŽINY Hrají: MAGDA VÁŠÁRYOVÁ, JIŘÍ SCHMITZER, JAROSLAV HANZLÍK, RUDOLF HRUŠINSKÝ ad. Režie: JIŘÍ MENZEL			
6. středa 20. ⁰⁰ hodin	Československo – 1982 Dolby Digital	komedie	(82 minut) přístupný
S TEBOU MĚ BAVÍ SVĚT Hrají: JÚLIUS SATINSKÝ, VÁCLAV POŠTRÁNEČKÝ, PAVEL NOVÝ, JANA ŠULCOVÁ ad. Režie: MARIE POLEDNÁKOVÁ			
7. čtvrtek 20. ⁰⁰ hodin	Československo – 1967 Dolby Digital	komedie	(74 minut) přístupný
ROZMARNÉ LÉTO Hrají: RUDOLF HRUŠINSKÝ, MÍLA MYSLÍKOVÁ, VLASTIMIL BRODSKÝ ad. Režie: JIŘÍ MENZEL			
12. úterý 20. ⁰⁰ hodin	Československo – 1973 Dolby Digital	komedie / muzikál	(83 minut) přístupný
NOC NA KARLŠTEJNĚ Hrají: KAREL HOGER, JANA BREJCHOVÁ, VLASTIMIL BRODSKÝ, JAROSLAV MARVAN ad. Režie: ZDENĚK PODSKÁLSKÝ st.			
13. středa 20. ⁰⁰ hodin	Československo – 1983 Dolby Digital	komedie	(83 minut) přístupný
SLAVNOSTI SNĚŽENEK Hrají: RUDOLF HRUŠINSKÝ, JAROMÍR HANZLÍK, JOSEF SOMR, PETR ČEPEK ad. Režie: JIŘÍ MENZEL			
16. sobota 20. ⁰⁰ hodin	Československo – 1964 Dolby Digital	komedie / muzikál	(130 minut) přístupný
KDYBY TISÍC KLARINETŮ Hrají: JANA BREJCHOVÁ, KAREL GOTT, WALDEMAR MATUŠKA, HANA HEGEROVÁ ad. Režie: JÁN ROHÁČ, VLADIMÍR SVITÁČEK			
17. neděle 20. ⁰⁰ hodin	KONCERT ABBA REVIVAL GLOBUS DANCE BAND PŘI NEPŘÍZNÍ POČASÍ JE KONCERT PŘELOŽEN DO SÁLU AJG !!! VSTUP ZDARMA !!!		

LETNÍ KINO červenec

HLUBOKÁ NAD VLTAVOU
NÁMĚSTÍ ČSLA • HLUBOKÁ NAD VLTAVOU

VSTUP ZDARMA • VLASTNÍ ŽIDLIČKY SEBOU!!!

V PŘÍPADĚ NEPŘÍZNÉ POČASÍ JE PŘEDSTAVENÍ PŘELOŽENO DO KINA PANORAMA

9. středa 21.30 hodin	Československo – 1952 Dolby Digital	pohádka	(94 minut) přístupný
PYŠNÁ PRINCEZNA			
Hrají: ALENA VRÁNOVÁ, VLADIMÍR RÁŽ, STANISLAV NEUMANN, MILOŠ KOPECKÝ ad. Režie: BOŘIVOJ ZEMAN			
10. čtvrtek 21.30 hodin	Československo – 1939 Dolby Digital	komedie	(90 minut) přístupný
EVA TROPÍ HLOUPOSTI			
Hrají: NATAŠA GOLOVÁ, OLDŘICH NOVÝ, ZDENKA BALDOVÁ, ELLA NOLLOVÁ ad. Režie: MARTIN FRÍČ			
11. pátek 21.30 hodin	Československo – 1964 Dolby Digital	komedie / muzikál	(95 minut) přístupný
LIMONÁDOVÝ JOE			
Hrají: KAREL FIALA, RUDOLF DEYL ML., MILOŠ KOPECKÝ, KVĚTA FIALOVÁ ad. Režie: OLDŘICH LIPSKÝ			
16. středa 21.30 hodin	Česká republika – 2013 Dolby Digital	komedie	(120 minut) přístupný
BABOVŘESKY 1			
Hrají: LUKÁŠ LANGMAJER, LUCIE VONDRÁČKOVÁ-PLEKANCOVÁ, JAN DOLANSKÝ ad. Režie: ZDENĚK TROŠKA			
17. čtvrtek 21.30 hodin	Československo – 1939 Dolby Digital	komedie	(84 minut) přístupný
DÍVKA V MODRÉM			
Hrají: LÍDA BAAROVÁ, OLDŘICH NOVÝ, JINDŘICH LÁZNÍČKA, BEDŘICH VEVERKA ad. Režie: OTAKAR VÁVRA			
20. neděle 21.30 hodin	Československo – 1964 Dolby Digital	komedie / muzikál	(89 minut) přístupný
STARCI NA CHMELU			
Hrají: VLADIMÍR PUCHOLT, IVANA PAVLOVÁ, MILOŠ ZAVADIL, IRENA KAČÍRKOVÁ ad. Režie: LADISLAV RYCHMAN			

Už víte, kam na dovolenou?

Sice je to v naší zemi zvykem, že na vietnamskou komunitu se díváme tak trochu svrchu, nečiní nám problém vymyslet na ně vtípky, smějeme se jejich češtině, a najdou se machři, kteří považují sami sebe za rasu nadřazenou. Garantuji vám, že málo kdo se naučí vietnamsky, o historii jejich země, možná s výjimkou války ve Vietnamu netušíme pranic, ovšem pracovitost, skromnost a cílevědomost jim těžko upřeme. A krásu vietnamských žen a roztomilost jejich dětí také bereme shovívavě na vědomí.

Jde o to, že není úplně běžné do Vietnamu cestovat, a asi málokdo má možnost nahlédnout i do rodinných a místních zvyklostí jako manželka muže, který se sice ve Vietnamu narodil, ale v Čechách žije již mnoho let a dokonce se stal i českým občanem.

Vietnam je země s bohatou historií, 4 x větší než naše zemička, ale zažitými ústrky od větších mocností možná podobná té naší. A přírodu a bohatství kulturní a přírodní pro nás nezasvěcené nečekaně bohaté. Ono totiž ne všechno, co má cenu, lze vyčíslit penězi. Napadlo vás někdy, odjet na dovolenou do Vietnamu? Tak o tom přemýšlejte.

Paní Naďa Taová to už vyzkoušela.

Jak žije vietnamsko česká rodina?

Naše děti vyrůstají doma, v českých podmínkách. Manžel má v Čechách vlastně také část své rodiny, má tady bratra, bratrance, ale dá se říct, že víc žije s mojí širší rodinou a českým stylem života.

Můžete nějak rozlišit český a vietnamský charakter?

Oni jsou velmi skromní lidé, žijí velice nenáročně. Nemají žádné nároky na volný soukromý život

– řekla bych, že to přichází až dnes s jejich další generací mladých lidí, kteří žijí ve velkých městech ve Vietnamu, že si našetří a třeba i začínají cestovat. To u jejich předešlých generací nebývalo zvykem, nejen, že neměli ty možnosti, ale berou jako obvyklé, že se třeba nevzdalovali ani na padesát km od svého bydliště. Nemají tu potřebu. Tak jak vidíte u nás na těch malých vietnamských obchodních, jsou schopní v tom svém obchůdku být – žít vlastně celý den, celé víkendy, a nemají s tím problém. Vlastně jim stačí, že si vydělají na obživu, jsou spokojení, neřeší to, děti vyrůstají s nimi, buď jsou ve školce, ve škole, nebo v obchodě s rodiči.

Mimo naše hranice lidé taky žijí pospolitě třeba v restauraci nebo penzionu, které provozují, u nás jsme to ale za socialismu mívali oddělené – to je práce, to je doma.

Mě to mrzí z toho důvodu, že Češi se dávají na lidi, kteří něco dělají jinak, než oni jsou zvyklí, tak trochu skrz prsty. Jako by ten cizí zvyk byl horší. Poté, co jsme začali cestovat do Vietnamu, jsem tam pochopila, že to má nějaký důvod, něco to způsobilo, samozřejmě. Ale vlastně to není ani lepší způsob, ani horší, prostě je to jejich způsob. Je to jednoduché, a kdybychom uměli být víc tolerantní, nahlíželi bychom na to jinak.

Těší mě tu zemi poznávat, i když se u nás setkávám s lidmi, kteří se zatváří překvapeně a řeknou – tam bychom nikdy nejeli! A přitom je to velice zajímavá a krásná země. Jinak se tam žije, jinak se tam jí, jinak se tam staví stavby, jiná kuchyně, jiné chutě, ale to je právě to nejzajímavější, nejlepší na Vietnamu je ochutnávání.

Samozřejmě česká kuchyně jsou knedlíky, omáčky, cizincům to chutná a mně samozřejmě taky. Vietnamská bistra a restaurace, jak je známe

od nás, bych řekla, nedávají úplně správný obraz vietnamské kuchyně. Není to asi tak nezdravé, co tu vaří, lidem to i chutná – ale nedá se to srovnat třeba s tím, co vaříme u mužovo rodičů. Připravují spíš jídlo vařené, dušené a líbí se mi jejich styl stolování. Dokonce když sem přijede nějaká návštěva z Vietnamu, mají s tím problém, protože je pro ně nepříjemné, aby si každý objednal talíř svého jídla a jedl si jen to svoje. U nich doma i v restauracích to probíhá tak, že je na stole spousta různých jídel, ale z nich si berou a ochutnávají všichni společně. O to je to zajímavější, víc toho prostrídáte, a lidi to spojuje, saháte do stejných misek a hodnotíte společně, jak co chutná. Jí se hůlkami, mističky, lžice, jídlo je děláno tak, že maso i zelenina je krájená na kousky, takže hůlkami je to pohodlnější. U jídla se sedí mnohem déle než u nás a hlavně se povídá. Je to hodně o pohodě.

Když jste u rodičů vašeho muže, pomáháte své tchýni vařit?

Snažím se, ale mají pocit, že jsem host příliš zdaleka a že by mě neměli obtěžovat, nicméně klasicky to ve Vietnamu probíhá tak, že když se sejde společnost, tak vždycky vaří a pomáhají všechny ženy, které se tam sejdou. Já jsem tedy tak trochu výjimka, snažím se alespoň pomáhat a tlačím se k mytí nádobí nebo sklizení ze stolu. Většinou také, když jsme u nich v Hanoi třeba týden, poznáváme město, takže přijdeme až večer, když už je jídlo hotové.

Hanoi, to je asi velké město.

Je to velkánské město, s obrovskou hustotou zalidnění, a hlavně za poslední dobu se to město před očima rozrůstá, obrovské mrakodrapy, velká sídliště, satelitní městečka s řadovkami. Staré čtvrti jsou bohužel v katastrofálním stavu, tam se nic nemění, i když jsou různé úvahy zbořit a postavit znovu, ale zatím se nic neděje. Musím říct, že to, v jakých podmínkách tam mnoho lidí žije, je pro nás nemyslitelné a že by každý, kdo tady u nás nadává na poměry, měl víc cestovat a poznávat. Protože by nahlédl, v jaké pohodě si žijeme, i když chápou, že i tady je život mnohdy složitý. Zdravotní a sociální pojištění tam má minimum lidí, takže třeba dovolit si lékařskou péči je pro spoustu rodin nedosažitelné. A v nemocnici například, když už se vám podaří tam umístit maminku na operaci, už třeba nemáte na ošetřování a jídlo pro ni, takže tam musíte sám jezdit, vozit jí jídlo, krmit ji, mýt a ošetřovat. Důchody mají státní zaměstnanci, jinak nikdo, i proto se dřív rodiny snažily mít víc dětí, aby se o ně ve stáří mohli děti postarat. Což už se také mění, mladší rodiny už dnes mívají klasicky dvě děti. Jinak většinou platí, že o vnoučata se starají prarodiče, a to z toho důvodu, že mateřská je přinejlepším 6 měsíců, jinak přijdete o místo. Prostě vy živíte rodiče a oni se vám starají o děti.

Můj muž má dvě sestry a bratra, sestry žijí

ve Vietnamu a jsou už obě vdané, bratr žije v Česku. Původně žila rodina na vesnici, v době, kdy on odešel do Čech do školy, se stěhovali do Hanoje. Takže on prožil dětství na vesnici, kde se samozřejmě ještě i dnes žije neporovnatelně jinak než ve městě. Musím říct, že je jen o pět let starší než já, ale porovnání našeho dětství je neskutečné. Když vypráví o svém dětství, tak mi to připomíná prostředí dětství mého tatínka nebo dědečka. Ve Vietnamu ještě na vsích nemají elektriku, vodu. Z našeho pohledu to může být romantika, jednou jsme se o tom bavili s tchánem, o tom, že u nás je trend vracet se do venkovského prostředí. Ale on také moc dobře ví, jak těžký je život na vesnici. Ve Vietnamu se naopak většina lidí snaží dostat do měst a bydlet tam třeba naprosto provizorně, jen aby mohli zůstat. Jsou tam k vidění babičky s košem s čimkoly k prodeji, ovoce, pečivo, snaží se za den něco prodat, aby měly aspoň nějakou obživu. A to jde ve městě snáz než na vesnici. U nás vždycky máte aspoň nějaké minimum, o které se můžete opřít, stát vás nenechá zcela na holičkách, tam to tak není. Opravdu někteří žijí s tím, že mají jenom sami sebe.

Hanoi si trochu dovedu představit, přelidněnost, hustá doprava. Jste tam třeba schopná řídit auto?

Ne, nejsem. Manžel to poslední dva roky zkoušel – on tam taky nežije, taky jezdí u nás za naprosto jiných podmínek, takže do toho musel skočit po hlavě. Tam je to tak, že ta doprava musí stále pomalu plynout. Vy jedete, proplouváte provozem – za tu dobu, co tam jezdíme, přibýlo světelných křižovatek, ale jinak to není jak jsme zvyklí v Evropě. Neexistuje pravidlo pravé ruky nebo hlavní a vedlejší silnice. Volně proplouváte mezi ostatními, až proklíčujete tam, kam potřebujete. Stejně tak když jste chodec. Oni vám nezastaví a nenechají vás přejít. Vy musíte jít a prostě ten provoz vás obtéká, řidiči se vám vyhnou, ale vy musíte plynule jít dopředu. Myslím, že pro turisty je tohle velký zážitek.

Mentalita řidiče tam není nějak agresivní, oni sice všichni troubí, ale to spíš proto, aby dali najevo, pozor, já jedu, já jsem tady. Takže když jedete třeba večer nějakými uličkami a blížíte se ke křižovatce, tak zatroubíte a tím pádem jste se ozval první, oni se o vás takto dozvědí a tu křižovatku projedete přednostně.

Tak na to bych asi neměla nervy. Jak to řízení Vietnamci prožívají? Vzbuzuje to nějaké vášnivé emoce?

Ne. My tomu říkáme: emoce nula. Všichni známe, které jsme tam vzali, byli v šoku. Tam ty auta projíždějí jak kapři v rybníce, oni se o sebe trou. Vedle jede moped a řidič se vám o auto opírá rukou, odtlačuje se od karosérie nohou. A to všechno v naprostém klidu. Tam je to nutnost, takže to nikdo neřeší, takhle to funguje, tak se to děje. Nicméně pro nás Evropany je to opravdu neuvěřitelný zážitek. Opravdu se tam jezdí pomalu, takže nehody se moc nekonají. Když se

svalí dva na mopedu, zase se zvednou, vzájemně zkontrolují, jestli jsou v pohodě a jedou dál. Ptala jsme se, jak se řeší případná nehoda, kdo je viníkem, jak se dá určit, kdo za to může, když není hlavní a vedlejší ulice. Řekli, že to větší auto. Když se srazí auto a motorka, může za to auto, a když auto a nákladák, měl být opatrnější nákladák.

Jsou lidi, kteří říknou, že poznávat světy, kterým úplně nerozumím, nebo je nechápu, není nutné, a že je líp zůstat doma. Mě naopak tohle poznávání strašně baví. Vietnam bych doporučila bandě mladých lidí. Protože vy se tam levně ubytujete, levně a pohodlně kdekoliv najíte, můžete si za pár korun půjčit motorku, cestování taxikem je pro nás naprosto levné a spolehlivé. A myslím, že by si to tam mladí cestovatelé skvěle užili. Je to samozřejmě jiné než dovolená u moře, ale pozoruju, že tam takhle hodně lidí jezdit začíná. Už je tam slyšet hodně němčiny, angličtiny i ruštiny.

Jsou Vietnamci komunikativní?

Všeobecně se dá říct, že jsou přátelští, určitě se na vás budou usmívat, nebudou před vámi zavírat dveře. Návštěvy se neohlašují, není zvykem, aby se vás ptali třeba na přesnou hodinu, kdy přijдете, to považují za nezdvohilé, vždy jste vítáni. Chování dětí ke starým lidem je úžasné, to s námi nelze srovnat. Úcta, nepomlouvání, přirozená upřímná starostlivost, postarat se o rodiče i širší rodinu. Nejenže je tam bydlení drahé, ale po generaci jsou zvyklí spolu žít všichni pohromadě, rodiče, děti, prarodiče. Vůbec jim to nepřijde jako problém, naopak. Sejit se večer u večeře, vařit dohromady, posedět dohromady. Nemají myšlenky jako: já si chci žít po svém, aby mi do toho rodiče nemluvili. Oni jsou v tomhle skromnější, opravdu nemyslí jen na sebe. Oni sami odsuzují třeba u nás domovy důchodců, to jim fakt nesedí. Nicméně mluvíme v obecné rovině. I ve Vietnamu jsou děti, které se nepovedly.

Smysl pro humor?

Je jiný, v tomhle je každá národnost zřejmě jiná, jsou vtipy, které můj muž nikdy nepochopí. A zase čemu oni jsou schopní se smát, jejich komickým telenovelám, to zas nepochopím já. Způsob humoru je odlišný.

Ale díky tomu, že moji bratři se stali mužovo nejlepšími kamarády, naučil se s nimi trávit volný čas, takže v tom přestává být typickým Vietnamcem, který jenom pracuje. Od začátku s námi jezdil stanovat, miluje hokej a fotbal, takže

když jdeme někdy na zápas, tak se mu smějeme, že je jediný vietnamský fanoušek na stadionu. Byl tady vlastně od mládí a dokázal přejmout spoustu našich zvyků a společně jsme se vlastně oba vzájemně formovali. Co na něm obdivuju, že má smysl pro poznávání, má velký všeobecný přehled, prostě se zajímá o všechno kolem sebe. Díky tomu, že se dobře naučil jazyk, studoval tady, získal spoustu dovedností, to všechno převzal a zažil tady v Čechách. Myslím, že nejen pro mě, ale i pro něj už by bylo nemyslitelné odejít a žít ve Vietnamu.

Je neuvěřitelné, že z takové dálky sem ti kluci přicházeli do úplně odlišného prostředí a zvládali to. Nevíte, jestli se sem těšil nebo bál?

Vzhledem k tomu, že je tak zvědavý na všechno nové, tak se sem těšil, ale samozřejmě, že i obavy v tom byly. Ve Vietnamu platí, že je dobré odtud odejít za prací někam do světa, že obživa pro mnoho z nich je tam složitější. A je to dané i tím přelidněním. I dneska jsou tady Vietnamci, kteří mají děti doma u prarodičů, ti je vychovávají, a rodiče tady pracují za pár peněz, ale přesto aspoň můžou něco poslat domů. I když se tam třeba podívají jednou za pět let, když vydělají na letenku.

Jak dlouho trvá cesta?

Záleží kudy letíte, naposledy jsme pro přestup využili Moskvu, a dostali se na místo asi za 15 hodin. Přímý spoj Hanoi – Praha nebývá častý.

Když už se tam chcete podívat, na míň než 14 dní to nemá smysl. A když už do Vietnamu letíte, je dobré navštívit víc míst. Kromě Hanoje ještě přírodní krásy země. Já jsem člověk, který tvrdí, že u nás je nejkrásnější, miluju Jižní Čechy, projíždět mezi poli a vesničkami, Šumava, Lipno. Ale Vietnam mě nadchnul.

Máme ještě v plánu navštívit pohoří Sapa, podle něj se jmenuje pražská velká tržnice, takové kulturní vietnamské centrum. Jak jsem slyšela, ty hory jsou něco nádherného. Žijí tam národy, které mluví svým jazykem, některé ani nesestupují do údolí, jiné chodí alespoň prodávat své výrobky, tkané látky s osobitými vzory. Dá se vycestovat i přímo do hor, ubytovat se u místních a máte zážitky z první ruky, ochutnáte rozmanitá jídla.

To je další věc – ve Vietnamu byste se neměli bát ochutnat jídla, na která nejste zvyklí. Náš poslední gastronomický zážitek byl ochutnávka hada, a to hned na sedm způsobů, na zelenině, závitky, chipsy z hadí kůže a můžu říct, že to bylo výborné a strašně zajímavé.

Když jsme tam začali jezdit, taky jsem měla zažité představy, tohle nejím, tohle je fuj, a u takového malinkého stolečku nějaké místní kuchařinky já jíst nebudu, stalo by se mi něco strašného. Ale postupem času jsem zjistila, že je to úžasný zážitek, zase jste o něco bohatší a poznáváte jinou kulturu se vším všudy. A nikdy mi nic nebylo. Přece nečekáme, že nás v pohoří Vietnamu bude čekat restaurace s navařeným knedlíkem se zelím a vepřovou. Je to o přístupu, který zaujmeme, záleží na nás.

A teorie, že my nejíme červíky, platí jen do doby, než zjistíte, kolik jsme jich snědli v půlkile třešní nebo švestek.

To máte pravdu. Co se týče ovoce, to jsou chutě, ke kterým se tady v Česku nikdy nedostanete, tam přijdete k poli banánovníků, a dostanete trs malých dozrálých banánků. Ovoce sní každý Vietnamec spousty, tam je zvykem po každém jídle nakrájet mísu ovoce a zakončit tím pohoštění. Zatímco u nás se dává k odpolední kávě buchta, tam se nalévá zelený čaj do malých kalíšků, popijí se a jako dezert přikusuje ovoce. Tolik ovoce, co tam sníme za 14 dní, nesníme tady za rok. Pak se vrátíme domů a já mám tendenci ovoce také víc kupovat a dávat na stůl, nakoupím pomelo a podobně. Ale to, že tam jdete, utrhnete a oloupete čertské pomelo, nebo stejně dobré koupíte na trhu nebo v obchodě, to se tady stát nemůže, takže mě veškeré ovoce zase zklame, chuť je naprosto jiná, takže končíme, dokud nedozrají naše vlastní jablka na stromech. Jejich zdravý ovocný zvyk funguje vždy a všude, v restauracích a ve všech rodinách stejně.

Vietnamky – jsou z našeho pohledu hezké a upravené ženy, připadají mi jako ideální ženy do domácnosti, je to tak?

Možná žijeme v lehkém omylu. Samozřejmě Vietnamka ví, kde je její místo a co je její povinností, rozvodovost je tam mnohem nižší než u nás, žije se tam jako za našich babiček, i když taky už samozřejmě jsou rozvedené vietnamské páry. Na druhou stranu bych řekla, že je tam hodně domácností, kde je manžel spíš »pod pantoflem«. Rodinu a finance často drží v rukou žena. Takže bych řekla, že mají rozdělené své povinnosti a funguje to, ale v žádném případě tam nejsou ženy týrané bezprávně chudinky.

Jak znám Vietnamky tady v Česku, považují za neslušné nějak si na manžela stěžovat a pomlouvat ho. Tímhle způsobem nejednají, to se podle nich nedělá. Jak se chovají muži úplně nevím, ale taky jsem neslyšela, že by o své ženě některý mluvil tak, jak dokáže o své »staré« mluvit český muž.

A jak proběhlo vaše namlouvání?

Myslím, v té době jsme se chovali jako obyčejní odrostlejší pubertáci, ale pak to začalo být vážnější, a cítila jsem to prostě jinak než zamilování na chvíli. Nevím, jestli člověk v 19 uvažuje, že s tímhle člověkem zůstane až do smrti. Ale začali jsme spolu bydlet, pracovat a začali se vzájemně ovlivňovat. Svatbu jsme měli českou. Vietnamskou jsem zažila s manželovou sestrou. Byla to velká svatba, obrovské přípravy, aby se uspořádal velký oběd, potrpí si na pozvání veškerého příbuzenstva, mezi to patří i sousedi, s kterými jste bydleli před 20 lety, takže se vám sejde 300 lidí, ani nemrknete.

Zvláštní způsob vykání a tykání platí pro nejstarší členy rodiny, nejstarší sourozence, takže i místní švagrová mi říká, že má problém, jak oslovovat správně nejstarší strýčky a příbuzné

a jak se pak ta hierarchie oslovování dotýká jejich dětí a dál příbuzenstva. Je to odlišné na rozdíl od našeho vnímání tykání a vykání.

Vás jako cizinku berou jako přínos do rodiny, nebo z vás měli spíše obavy?

Maminka mého muže, když jí syn odešel do Čech, nějakou dobu ještě doufala, že se jí vrátí. Ale v určitém čase pak pochopila, že to tak nebude. Vím, že ho rodina před Čechy varovala, protože ve Vietnamu je hodně rodin, které mají někoho v cizině, často právě u nás, a i já z okolí znám spoustu smíšených manželství, která se rozpadla. A oni to ví samozřejmě taky, takže obavy měli. A báli se i toho, že otcové pak nevidí ani své děti. Takže nepohlížejí na Čechy jako na ideální manželky a spíš své syny nabádají, aby si našli Vietnamku, že budou mít spokojenější manželství. Ale musím říct, že manželova maminka je výjimečná, hrozně příjemná, věčně usměvavá drobná paní, je jí přes 60 let, i když vypadá starší, než u nás ženy jejího věku. Vnímám, jak je moudrá, a vážím si jí. Manželova maminka řekla, že to chápe, že se to tak stalo, když tady byl takovou dobu, a bere mě naprosto vlídně na vědomí. Tchán se ke mně chová s úctou a velmi hezky. Byl nás tady párkrát navštívit.

Samozřejmě, jak manželství s cizincem, tak kontakt s jeho rodinou, vůbec vztahy s lidmi odjinud prostě vyžadují toleranci, a mě mrzí, že někteří Češi tolerantní občas moc nejsou. Nemusíme být všichni přesvědčení, že jediné to, co děláme my, je správně. Proč nedodržovat po svém zvyky, které k naší komunitě patří, Vánoce, Velikonoce, připomínají nám dětství, rodinu. Ale stejně tak se můžeme naučit nebo respektovat zvyky, se kterými se potkáme jinde.

My doma mluvíme jenom česky. Když byly děti malé, chtěla jsem, aby na ně muž mluvil vietnamsky, ale on s tím měl problém. Za pár týdnů

dovolené se děti vietnamsky nenaučí. Muž není typ, aby žil v uzavřené vietnamské komunitě, což tady samozřejmě v Čechách taky existuje. Někteří tak žijí, což mi přijde ne zcela dobré. Pokud žiju v zemi, se kterou nenavážu kontakt, nezajdu mezi místní do hospody, na zařizování na úřadech si zaplatím zprostředkovatele, čtu jenom vietnamské noviny, které si jejich komunita vydává, tak to mi přijde škoda. Ano, to existuje, oni se nezapojí do našeho života, což je samozřejmě jejich věc, ale já bych využila život v cizí zemi jinak. Když už odešli do cizí země, proč se jí víc nepřizpůsobí. Tak jako to právě udělal můj manžel. On je třeba vášnivý rybář, sportovní fanoušek. Už když jsme se poznali, měl české přátele. Žiju s ním 19 let, což je kus života, není to vždycky jednoduché, ale rozhodně to záleží na toleranci a vstřícnosti obou, jako v obvyklých manželstvích. Musíte mít něco, za co toho druhého obdivujete a milujete a samozřejmě počítat s tím, že budou i věci, se kterými vás třeba bude rozčilovat.

Jak rozdílnost vaší rodiny a vlastně i svoji vlastní vnímají děti?

Musím říct, že jsme nikdy nezažili od okolí projevy nějaké diskriminace, nikdy jsme v tomhle ohledu nemuseli řešit nějakou vážnou situaci. Už v době, kdy jsme začali uvažovat o dítěti, jsem se zamýšlela, a mluvila o tom i s rodiči, že bych přivedla míšené dítě do české společnosti. Ale v té době už jsem děti takto potkávala, i třeba černošské dítě, bydleli jsme tehdy v Budějovicích a nezdálo se mi, že by to okolí bralo jako problém. Takže jsem žádný problém nečekala a musím říct, že opravdu nepřišel.

Viděno z pohledu genetika, a jak jsem viděla vaši dceru – je skutečně krásný typ dívky, takže jste ty geny namíchali opravdu dokonale.

Záleží taky na jednotlivci, na jeho sebevědomí,

chování ve společnosti. Děti ani ve školce ani ve škole neměly jediný problém v kolektivu, a to ani z důvodů svého původu, ani jinak. Chápu, že dětský kolektiv dokáže někoho úplně vyřadit, a to nemusí být dotyčný Vietnamec, ani nemusí mít odstávající uši nebo brýle.

Nesnášenlivost odlišností spíš charakterizuje toho, kdo se chová jako rasista. Mě zaráží, jak dospělí lidi k tomu, že přijdou třeba do večerky a vietnamskému prodáváči tykají, kde berou tu nadřazenost? Já bych si to nedovolila. Neznáme se, je to dospělý člověk, tak mu prostě vykám.

Vietnamská komunita se chová slušně, tak, aby vyhověli, z jejich strany většinou nezažijete nepříjemné chování. Jejich děti studují výborně, je to možná tím, že vidí kolem sebe, jak rodiče se těžko ohánějí v práci, a to platí pro ně tady i u nich doma. Jejich školní třídy jsou tam nabouchané, tam je 50 dětí ve třídě, rodiče nosí obálku, aby vám dítě posadili aspoň do třetí řady. takže když chcete na sebe upozornit, musíte být lepší než ten nejlepší. Už ve škole se tam děti strašně dřou, nějaké kroužky, volný čas, neexistuje, a jsem přesvědčena, že náš student by se u nich v rovnocenné třídě nechtyl. Učí se mnohem víc věcí než u nás, a když jsem viděla sešit holčičky ze 3. třídy, tak koukáte, jaké řeší rovnice. A sešit musí mít řád, písmo jak natištěné, úprava dokonalá, dneska tady u nás už si učitel matematiky nedovolí plisnit dítě za úpravu sešitu. Mám konkrétní případ jedné vietnamské třídačky, která odtud přišla sem a je ohromená, že vlastně ve škole tady po ní nic nechtějí a že má spoustu volného času. Oni tam chodí do školy i v sobotu, mají sice 3 měsíce prázdnin, ale ty zase rodiče využijí k různým doučováním, které dětem zařídí, spousta studentek se živí doučováním za minimum peněz. Všichni se učí anglicky a rodiče děti vedou k tomu, aby byly co nejlepší.

Která místa je dobře navštívit ve Vietnamu?

Můžete zkusit cestovku, ale myslím, že v pohodě zvládnete cestovat i na vlastní pěst.

Samozřejmě doporučím Hanoj, stačí 3 noci. Nádherná je zátoka Ha long, říká se jí Dračí zátoka a je zařazena mezi nové divy světa. I když samozřejmě je to turistická atrakce, takže se musíte připravit na množství lodí a návštěvníků, stojí za podívání, aspoň na dvě noci a tři dny. Určitě lepší je vybrat si ubytování na čtyř - pětihvězdičkové lodi. Spíte a výborně jíte na lodi, proplouváte zátokou, obdivujete množství skal vystupujících z vody, vždycky je nějaký program: vyjížďky na kánoích, jedete se podívat na rybářské vesničky na vodě – plošinky na vodě, na nich chatička, prádlo na šňůře, děti si tam hrají. Místní perfektně ovládají své lodky, žijí tam celý život, mají plovoucí ploché lodě jako obchod se vším, co je potřeba a objíždějí a prodávají. Jsou lidi, kteří na pevninu ani nevycházejí, stráví život na vodě. Všude kam dohlédnete vystupují z moře vápencové skály, jeskyně jsou nádherné. Jen musíte přivřít oči, že je tam spousta turistů a spousta nepořádku v moři a že Vietnamci neodolali a začali budovat obrovské kasino. Bohužel úlitba turistům.

Je to v severním Vietnamu, kde je v zimě zima, což v místě, kde není žádné topení může být nepříjemné. Takže líp jet na jaře, na podzim. Jižní Vietnam má po celý rok stejné teplé počasí. Jižněji najdete třeba Nha Trang. V okolí

je spousta resortů, kde se ubytujete a můžete prožít příjemnou dovolenou u moře. Přímo nad mořem tam vede lanovka na blízký ostrov, který se jmenuje Vinperl, a to je zas dobrý tip pro ty, kdo mají raději luxusnější dovolenou. Dostanete

■ Vietnam

Vietnamská socialistická republika (Nuoc Cong hoa xa hoi chu nghia Viet Nam)

Rozloha: 331 211 km² Počet obyvatel: dne 21. 3. 2014 dosáhl 90 mil. (13. nejlidnatější země světa)

Hustota osídlení: 254 obyv./km² (jedna z nejvyšších ve světě v zemích s převažujícím zemědělstvím).

86 % populace tvoří etničtí Vietnamci (národnost Kinh), soustředění zejména v deltách hlavních vodních toků a pobřežních rovinatých oblastech, 12 % etničtí Číňané. Zbytek populace tvoří Khmerové, Čamové a dalších 60 národnostně-jazykových menšin soustředěných zejména v horských oblastech.

Náboženství: Buddhismus (50 % obyvatel); katolicismus (10 % populace), protestantismus, islám (přibližně 0,5 % populace, převážně etničtí Khmerové a Čamové); hinduismus (zbytky indické komunity v Ho Či Minově Městě); sekta Cao Dai (přibližně 2 mil. věřících) a sekta Hoa Hao (buddhistická, předpokládá se asi 1,5 mil. věřících), animismus.

Úředním jazykem je vietnamština, nejrozšířenějšími používanými cizími jazyky angličtina, čínština, ruština a francouzština (převážně starší generace).

Země se dělí na 63 provincií včetně 5 měst ústřední správy – Hanoj, Ho Či Minovo Město, Hai Phong, Can Tho a Da Nang.

Hlavním městem je Hanoj s 7,1 miliony obyvatel a rozkládá se na ploše 3348 km². Největším městem je Ho Či Minovo Město s 8 miliony obyvatel. V těchto dvou městech je soustředěno kolem 44 % městské populace země.

Cestování:

Ve Vietnamu jsou na sólo cestovatele i pobytovou turistiku dobře připraveni, ubytování je všude celkem levné a na dobré úrovni, ve většině ubytoven a hotelů je internet zdarma. Nejlepší pozemní přepravu najdete v lepší třídě vlaků, místenky je třeba koupit předem, jinak na vás zbude jen obyčejný »dřevák«. Autobusy sice jezdí často, ale cena vyžadovaná průvodcím je často přímo úměrná zjevnému mimovietnamskému původu.

Co si dát?

V Hanoji rozhodně točené pivo za 3 Kč, jsou to 4 dcl, ale nekupte to. A přidávají zdarma syrové arašidy. Určitě se nevyhnete pho bo, nudlová polévka s masem a zeleninou, obvyklé snídani prodávané na každém rohu. Za ochutnání stojí třeba i Banh bao – bílá růže – krevety, sojové výhonky v těstíčku z maniokové mouky, sypané osmaženou cibulkou. Ve Vietnamu hladu neumřete, všude se dá něco koupit. A až byste to na první pohled třeba nepředpokládali, vše bez vedlejších účinků na trávicí ústrojí.

Co nedělat? Neplatit požadovanou cenu, smlouvat, smlouvat, smlouvat!

Co nakoupit? Dají se levně pořídit obleky šité na míru, keramika, čaj, káva nebo klasické suvenýry – tradiční klobouky z palmového listí. Když nebudete kupovat auto nebo nemovitost, je vlastně levné všechno.

Pravidla silničního provozu možná existují, pochybujeme ale, že je někdo četl. Nejčastějším dopravním prostředkem je tady motocykl – skútr. Většinou bez zrcátek, stejně není zvykem je používat. Stejně jako blinkry. Přílby jsou povinné, většina jezdců je nosí, někteří si je i zapnou na přezku. Při vjíždění do vozovky se nikdo neohlíží, často se jezdí i v protisměru. A troubí se tady pořád. Všichni už jsou na tato nepsaná pravidla zvyklí a nehod moc vidět není. Při jízdě se často telefonuje, konverzace se spolujezdcem je samozřejmostí, běžně na jednom motocyklu jedou i tři dospělí či vícečlenná rodina. Kde na chodníku nestojí motorky, tam jsou židličky a stolky vývařoven nebo rozložené zboží nějakého obchodu.

Nejbezpečnější princip přecházení ulice znamená vstoupit do vozovky pomalu, přecházet však plynule, řidiči pochoduující překážku v provozu ihned vezmou na vědomí a počítají s jejím pohybem vpřed a bez problému se vyhnou. V žádném případě ale nesmíte zastavit. Nikoho nenapadne, že to uděláte uprostřed ulice, ačkoliv se vám třeba zdá, že vás srazí blížící se motocykl. Nebojte, stihne se vyhnout. Někdy je to jen tak tak, ale funguje to.

Co ještě stojí za vidění Ho Či Minovo mauzoleum (v Hanoi), strýček Ho je nadmíru uctíván, má své muzeum i mauzoleum, hlídají ho přísní strážníci, prochází se rentgenovými kontrolami a postupuje v přesných dvojstupech, jak děti ve školce.

Vodní divadlo (Hanoi), je tradiční divadlo hrané dříve ve vodních kanálech a zatopených rýžových polích. Loutkáři stojí ve vodě schovaní za malou oponkou a pohybují loutkami pomocí tyček. Je to sice ve vietnamštině, ale i tak si užijete pěknou a úsměvnou šou.

Podnik místního hospodářství v Hluboké má nový zametací vůz!

Foto: Adam Růžicka

Necelé dva roky uplynuly od okamžiku, kdy Podnik místního hospodářství v Hluboké nad Vltavou podal žádost o dotaci na pořízení zametacího vozu. Dne 17. června 2014 nastala slavná chvíle, kdy byl zametací vůz zn. Hako Citymaster 1250 slavnostně předán Podniku místního hospodářství.

Rozměrově malý, ale šikovný stroj převzal nový ředitel PMH Ing. Jaroslav Rada. Zaměstnanci PMH pokřtili nového výkonného pomocníka jménem LOJZÍK. Hned ten den Lojzík projel se svým budoucím kmenovým řidičem, panem Mazancem, malý zkušební okruh Zámostí. Zatím pod dohledem odborníka z dodavatelské firmy. Zametací vůz jednak ušetří ruční práci pracovníkům PMH, jednak by měl významně přispět k čistotě města, zejména k snížení prašnosti v ulicích.

Získat pro město zametací vůz se podařilo zásluhou bývalého ředitele PMH Aleše Rause. Grantové pracoviště města žádalo o nákup stroje v rámci projektu »Snížení imisní zátěže v Hluboké nad Vltavou,« který je spolufinancován Evropskou unií – Fondem soudržnosti a Státním fondem životního prostředí v rámci Operačního programu životní prostředí. Dotace činí 2 228 094 Kč, tj. 90 % celkových nákladů, které dosáhly 2 475 660 Kč.

Prážská dodavatelská firma A-TEC přivezla naleštěného nového pomocníka, vyrobeného v Německu, na Hlubokou a předala jej do odpovědných rukou. Zaučila jeho budoucí obsluhu a vysvětlila možnosti prací, které se zametacím strojem bude možné provádět a vysvětlila další možnosti stroje při úklidu města. Údržba města určitě brzy zjistí, že po prvních úklidových výjezdech budou chodníky a komunikace čistější a že prašnost ve městě poklesne. Pak už postačí pravidelné udržovací výjezdy a pohodlnější úklid města by měl být na čistotě komunikací ve městě více znát.

Foto: Adam Růžicka

Až uvidíte, jak Lojzík brázdí ulicemi města, usmějte se na něj a zamávejte mu – a jen tak mimochodem – je dobře, že tu je, aby pomohl město udržovat čisté, nicméně upravenost a čistotu města bychom měli mít na paměti všichni. Stroje jsou dobrými pomocníky, investování do jejich nákupu věc nezbytná, ale dodržování zásad slušnosti a ohleduplnosti k okolí pomůže stejně tak významně.

Gratulujeme!

Chutná hezky. Jihočesky. A voní po hlubocku.

Už poosmě se utkaly o ocenění kvalitní potraviny z Jihočeského kraje.

V kategorii Masné výrobky tepelně opracované získalo **1. místo Hlubocké kolínko ručně skládané** firmy **MAUZ – výroba, s. r. o.** se sídlem v Hluboké nad Vltavou

Dobrá sešlost

Setkání po padesáti letech se vydařilo. Základní školu jsme dokončili již v roce 1964. Náš ročník se schází pravidelně. Zásahu na tom má Hanka Salonová – Šindelářová, za což jí děkujeme. Nás všech 35 příchodích i pí. učitelka Voňková jsme se dobře bavili. K tomu přispěla i country kapela našeho spolužáka Karla Jareše. Těšíme se, až nás, Hanko, opět sezeve!

Město Hluboká výrazně přispělo k ochraně životního prostředí

■ Loni občané odevzdali k recyklaci 197 televizí, 80 monitorů a 3 798 kg drobného elektrika

Občané našeho města již několik let zodpovědně třídí elektroodpad. Nyní můžeme přesně vyčíslit, kolik elektrické energie, ropy, uhlí, primárních surovin či vody jsme díky recyklaci ušetřili životnímu prostředí. Víme také, o kolik jsme snížili produkci skleníkových plynů nebo nebezpečného odpadu. Informace vycházejí ze studií neziskové společnosti ASEKOL, která pro nás zajišťuje sběr a recyklaci vytríděných elektrozařízení. Naše město získalo certifikát vypovídající nejen o přínosech třídění televizí a počítačových monitorů, ale také o významu sběru drobných spotřebičů.

Studie LCA posuzuje systém zpětného odběru CRT televizorů, počítačových monitorů a drobného elektrozařízení. Hodnotí jejich sběr, dopravu a zpracování až do okamžiku finální recyklace jednotlivých frakcí vyrazených spotřebičů do nového produktu. Pro každou frakci byly vyčísleny dopady na životní prostředí. Výsledky studie jsou prezentovány jako spotřeba energie, surovin, emise do ovzduší, vody a produkce odpadu. Konečná bilance vyzněla pro zpětný odběr elektrozařízení jednoznačně pozitivně, a to ve všech aspektech.

Výsledek studie jednoznačně prokázal, že zpětný odběr elektrozařízení, i těch nejmenších, má nezanedbatelný pozitivní dopad na životní prostředí. Zpětný odběr a recyklace např. stovky mobilních telefonů uspoří tolik energie, kolik spotřebuje moderní úsporná lednice za více než 4,3 roku provozu. Díky recyklaci jednoho notebooku dojde ke snížení spotřeby ropy, na kterou osobní automobil ujede téměř 100 kilometrů, nebo dojde k úspoře 392 litrů pitné vody. Stejně množství je například spotřebováno při 30 cyklech myčky nádobí.

Z Certifikátu Environmentálního vyúčtování společnosti ASEKOL vyplývá, že občané naší obce v loňském roce vytrídili 197 televizí, 80 monitorů a 3 797,82 kg drobných spotřebičů. Tím jsme uspořili 134,08 MWh elektřiny, 7 356,01 litrů ropy, 568,65 m³ vody a 4,47 tun primárních surovin. Navíc jsme snížili emise skleníkových plynů o 28,18 tun CO₂ ekv., a produkci nebezpečných odpadů o 114 tun.

Když si uvědomíme, že například osobní automobil vyprodukuje za rok provozu 2 tuny skleníkových plynů a jedna čtyřčlenná domácnost průměrně ročně spotřebuje 2,2 MWh elektrické energie, jsou to impozantní čísla. Proto si všichni, kteří zodpovědně třídí a přispívají tak k ochraně životního prostředí, zaslouží obrovský dík.

Víra, láska, naděje – koncert Ženského pěveckého sboru Závaš

V neděli 8. června zpíval v kostele sv. Jana Nepomuckého v Hluboké nad Vltavou čtyřicetiletý Ženský pěvecký sbor Závaš svůj jarní koncert »Víra, láska, naděje«. I přes vysoké letní teploty byl kostel plný nedočkavých posluchačů a atmosféra nádherná. Oproti jiným rokům se program trochu lišil. Ženy z Hluboké pozvaly své slovenské přátele – pěvecký sbor Radavanka, který na úplný začátek zazpíval několik slovenských lidových písní. Krojovaný sbor všem připomněl krásný slovenský jazyk a svým vystoupením publikum nadchl.

Foto: Ilona Králová

Ženský pěvecký sbor Závaš zahájil slavnostně skladbou Nebeští kavalérové od Adama Michny z Otradovic. Následovalo pásmo lidových písní, poté k výročí Antonína Dvořáka skladby Voda a pláč a Dyby byla kosa nabrošena. Přes píseň Ta naše písnička česká, Sbor židů z opery Nabucco celý koncert vyvrcholil Sborem venkovanů z Prodané nevěsty od Bedřicha Smetany. Celý koncert byl proložen průvodním sloven a verši na již zmíněné téma. Každý z posluchačů si v něm jistě našel to své. Odměnou ženám byl obrovský aplaus publika, které se s nimi loučilo vestoje.

V dnešní uspěchané a hektické době je takové odpoledne s hudbou a písní potěšením a pohlazením po duši.

Radavanka na Hluboké

Sobotní ráno 7. června 2014 se vyspalo do růžova. Z ranního mlžného oparu pronikaly hřejivé sluneční paprsky, nebe bylo bez jediného mráčku, klidno, neboť větřík ještě odpočíval ve svých nadýchaných větrných peřinkách. Začínala slunná sobota.

Úderem půl jedenácté dopoledne začala přijíždět před Městský úřad v Hluboké nad Vltavou auta různých barev a značek. Z nich vystupovaly zpěvačky sboru Závaš a na plechách, na tácech nebo v krabicích přinášely do zasedací místnosti Městského úřadu výtvarný svébytný kulinařský umění. Kolemjdoucí nechápavě kulili oči: »Co se děje?« Zasedací místnost se zaplňovala dobrotami na slano i na sladko, které dráždily čichové buňky a byly neodolatelným lákadlem pro oči.

Co znamenají všechny tyto přípravy? Zpěvačky Závaše očekávaly hosty ze slovenské obce Radavy, kde v roce 2010 zpívaly. Tam byly mile a přátelsky přijaty, a tak se letos zase snažily, aby pohostinství oplatily. A proto se zapojily do příprav všechny.

Slovenští přátelé byli opravdu přesní. Ve 12.30 se ze zatáčky vyhoupl autobus s cedulí ZÁJAZD. První zamávání a již jsme své přátele vedli do internátu SOŠ elektrotechnické, kde byli ubytováni. Z autobusu vystupovaly usměvavé známé i méně známé tváře. Paní Mária Hošťáková, která návštěvu organizovala, měla vše vzorně připravené, takže ubytovací formality proběhly rychle. Než bys písničku zazpíval, seděli všichni Radavané v jídelně internátu a ochutnávali z dobrot, které pro ně zpěvačky Závaše připravily a na internát převezly. Nejvíce zabodovala mísa jemně

krájeného uzeného. Sobotní odpoledne uplynulo opravdu velmi rychle. Díky disciplinovanosti Radavských se podařilo stihnout připravený program: prohlídku loveckého zámku Ohrada, státního zámku Hluboká, Alšovy jihočeské galerie a ještě zvládnout procházku zámeckou zahradou.

Krátce před 18. hodinou zaparkovalo před hotelem Závaš auto hlubockého pana starosty, Ing. Tomáše Jirsy. Slavnostní zahájení setkání se slovenskými hosty mohlo začít. Poháry se šampaňským, Živijó, mnoga ljeta, květiny od hlubockého pana starosty pro paní Máriu Hošťákovou, vzájemná výměna dárek. V čele usedli dva páni starostové, radavský, pan Ing. Marian Chrenko, a hlubocký, pan Ing. Tomáš Jirsa. Oba páni starostové čile diskutovali a vyměňovali si své zkušenosti. Slovenské přátele přišel pozdravit i hlubocký pan farář, pan František Halaš.

Co to asi je v té velké krabici, kterou přivezli Radavští? Obrovský bílý marcipánový dort. Výborný! Ochutnalo z něj všech 65 účastníků slavnostního setkání. Večer příjemně ubíhal při zpěvu českých a slovenských písní a při hře na harmoniku.

V neděli 8. června 2014 si Radavští prohlédli klášter ve Vyšším Brodu a zpěvačky Radavanky udělaly svým dojemným a vroucným zpěvem tečku za dlouhou latinskou mší. Odpolední koncert obou souborů, Radavanky a Závaše, se přiblížil. Přesně v 16 hodin vstupovaly do zaplněného hlubockého kostela svatého Jana Nepomuckého zpěvačky Radavanky v krásných krojích, které si samy šily. A už se chrámovými prostorami nesou melodie slovenských lidových písní, které posluchači odměňují potleskem. Zejména Slovenská rodná dědina pod horami, si mému srdcu jediná, domov drahý. chytla všechny přítomné posluchače za srdce.

Poslouchalo i sluníčko, které zvědavě nakukovalo barevnými vitrážemi v oknech do kostela a zlatými prstíky si pohrávalo s tóny melodií, které stoupaly ke kostelní klenbě.

Ta naše písnička česká, ta je tak hezká. »Co to?« podivuje se sluníčko. To už s láskou a chutí zpívá hlubocký Závaš. Smetanův Sbor venkovanů Proč bychom se netěšili z opery Prodaná nevěsta ukončil nedělní koncert dvou pěveckých sborů, Radavanky a Závaše. Ukončil návštěvu našich hostů z jižního Slovenska, z Radavy, s nimiž jsme byli po celý víkend u nás v jižních Čechách, na Hluboké, naladění na stejnou strunu – zpěv, přátelství, lásku a úctu k člověku.

Poděkování

Za pomoc při organizování návštěvy slovenského pěveckého souboru Radavanka děkujeme:

– panu Ing. Tomášovi Jirsovi, starostovi města Hluboká nad Vltavou, – panu Františku Halašovi, hlubockému faráři, – panu páteru Justynovi z kláštera ve Vyšším Brodu, – paní Sochorové a panu Jarathovi ze SOŠ elektrotechnické, – panu Jiřímu Hanušovi, majiteli hotelu Závaš – panu Janu Zvánovcovi a Iloně Králové

Mgr. Milena Horníková, sbormistryně Ženského pěveckého sboru Závaš

Náš letní koncert jsme měly letos začínat v Kamenném Újezdě při noci kostelů. Protože jsme ještě nikdy nezpívaly na takové akci, samozřejmě jsme se těšily na nové, ještě nepoznané zážitky. Vše bylo zařízeno, doprava objednána jako obvykle u pana Houšky, generálka odzkoušena a najednou jsme se dozvěděly, že koncert se ruší. Dost dobře jsme nepochopily, proč se biskupství v Českých Budějovicích rozhodlo, že náš repertoár není vhodný na takovou akci. Roztrpčené jsme se připravovaly na další koncerty v Domově důchodců a v Domě seniorů v Českých Budějovicích, které jsou pro nás již tradicí. V obou případech jsme byly mile přivítány a »naši senioři« nás již očekávali. Viděly jsme tam známé tváře, které se již několik let pravidelně zúčastňují jak letních, tak i vánočních koncertů. Dobře se zpívá tak vděčnému publiku a snažíme se, abychom nezklamaly. Myslím, že podle ohlasů po konci koncertu jsme opravdu udělaly radost, a ta slova díky, která jsme od posluchačů slyšely, nás opět dojala a nabíla nás novou energií pro ty dlouhé hodiny, kdy nacvičujeme a pilujeme nový program. Opravdu rády jsme přijaly srdečné pozvání na vánoční koncert.

Protože jsme pozvaly na Hlubokou pěvecký soubor Radavanka, abychom oplatily jejich pozvání na Slovensko, měly jsme mít společný koncert, ale předtím jsme uspořádaly společenský večer v hotelu Záviš. Přišel nás pozdravit i náš starosta pan Ing. Tomáš Jirsa a spolu se starostou z Radavy si pak vyměňovali zkušenosti ze své práce. Ale hlavně se hodně zpívalo a veselilo, vyměňovaly se dárky a byla velice dobrá pohoda. Koncert začala Radavanka, překvapili nás i diváky svou bezprostředností a jejich výběr písní všechny zaujal. Dlouhotrvající potlesk byl toho důkazem. Pak jsme nastoupily my a snažily se zazpívat co nejlépe. Asi se povedlo, měly jsme potlesk ve stoje, a to vždy potěší.

Také my, stejně jako děti, si užijeme prázdniny bez sborového zpívání, ale docela už se těšíme na září, kdy začneme nacvičovat nové pásmo a připravovat se na vánoční koncerty.

Miluška Krátká

Foto: Ilona Králová

Poděkování

Chtěla bych poděkovat všem děvčatům ze sboru, která se podílela na přípravě »dobrot« pro naše slovenské přátele. Byla mi svěřena »funkce« organizačně zajistit pohoštění, a tak členky sboru pekly sladké, slané a když se všechny řezy, bábovky, štrůdlý, zelníky, slané tyčinky a já nevím co ještě shromáždily v sobotu 7. června dopoledne v zasedací síni – vypadalo to, že se chystá ohromná svatba nejméně pro 100 lidí.

Takže děvčata, která jste se podílela jak na kuchařských dovednostech, nebo která jste společně se mnou potom zase ty dobroty aranžovala a dopravovala na učiliště, kde slovenští přátelé byli ubytováni, nebo do Hotelu Záviš, kde jsme všichni strávili příjemný večer – MOC Vám děkuji!

Nesmím zapomenout ani na ochotu městských policistů pana Saitze a pana Olžbata. V neposlední řadě mnohokrát děkuji paní Iloně Králové, která se svým, »super« foťákem udělala krásné fotky jak ze sobotní akce v hotelu Záviš, tak i v neděli, kdy jsme měli koncert v kostele. (Jen pro zajímavost, když jsem jí tašku s fotoaparátem a veškerým příslušenstvím chvilku měla podržet a pohlídat – málem mi upadla ruka, jak je těžký, a obdivuji takovou křehkou ženu, jakou Ilona je, že s ním dokáže fotit tak nádherné fotky)

Ilono – za celý sbor děkujeme! Mirka Járová

VÝTVARNÉ LÉTO NA HLUBOKÉ

Do Sporthotelu se štetci a barvami!

Druhý srpnový víkend (10. – 15. 8. 2014) ožije hlubocký Sporthotel Barborka výtvarnými aktivitami. Koná se totiž šestý ročník akce VÝTVARNÉ LÉTO s mnoha kreativními kurzy. Pod vedením zkušené lektorky si každý zúčastněný bude moci vyzkoušet například KOŠÍKÁŘSTVÍ, DRÁTOVÁNÍ, MALOVÁNÍ SKLA a TEXTILU, MALOVÁNÍ OBRAZŮ PRO NAPROSTÉ NEMALÍŘE, atd. Všechny vyrobené věci si pochopitelně účastníci odnesou domů. Pořadatelem akce je Výtvarná dílna Kajjka. Majitelka Výtvarné dílny, paní Kajjka Hátleová účastníky v průběhu týdne naučí stovky báječných fint, aby se tvoření stalo hračkou i pro naprosté začátečníky. O tom, že účastníci budou v dobrých rukou, svědčí fakt, že paní Kajjka je pořadatelkou kreativních akcí již více než deset let, je také autorkou řady knih o tvoření, a dlouholetou spolupracovnicí kreativních časopisů a internetových portálů.

V neděli začne program v 9:00 hod a na program bude DRÁTOVÁNÍ MÍSY. Po obědě se budou MALOVAT OBRAZY AKRYLEM, a to technikou, kterou zvládnou i ti, kdo nikdy nemalovali a dokonce si myslí, že to neumí. V pondělí jsou na programu dva kurzy: MANDALA MALOVANÁ NA HEDVÁBÍ i s objasněním významu tvarů a barev. Odpoledne pak kurz LETOVANÉ ŠPERKY. Úterý bude patřit kráse skla. Dopoledne se bude sklo saténovat. SATÉNOVÁNÍ SKLA je jednoduchá technika, při níž vznikají zajímavé efekty. Odpoledne čeká na účastníky VÝROBA VITRÁŽE SKORO PRAVĚ. Pracovat se bude s lepícími olověnými páskami a barvami na sklo a vitráž vznikne bez jediného říznutí do skla. Středa bude pro změnu plná barev a látek, protože se bude malovat na textil. Nejprve podlehne kreativní náladě HŘEJIVÝ CHLADIVÝ POLŠTÁŘ. Hrát i chladit dokáže díky pohankovým slupkám, kterými se polštář naplní. A když už bude pomalovaný polštář, odpoledne budou na řadě MALOVANÁ TRIČKA. Konec týdne – čtvrtek a pátek čeká na všechny PLETENÍ KOŠÍKŮ, a nejen košíků, ale třeba i podnosů, dekorací... Díky dvěma dnům vyhrazeným košíkářství lze zvládnout spoustu stylů a způsobů pletení a nebo se dát do pletení opravdových megakousků.

Litovat nemusí ani ti, kdo to mají na Hlubokou o něco dál. Sporthotel Barborka nabízí nejen ubytování a dobré jídlo, ale i báječný areál s bazénem a spoustou aktivit pro děti i dospělé.

Na všechny kurzy je potřeba se nahlásit předem. To proto, že prostory, v nichž se kurzy konají, mají omezenou kapacitu.

Informace o cenách a možnostech SLEVY najdete na: <http://dilna-kajjka.webnode.cz/> www.dilnakajjka.cz

Přihlášky pište na adresu: kajjka@dilnakajjka.cz Pro více informací **kontaktujte:** Karla Hátleová – majitelka Výtvarné dílny, Tel: 725 721 708

Už je to tu zas... prázdninový čas...

A je červen.

To nám ten školní rok pěkně rychle uběhl. Není se čemu divit, protože v Materské škole Hluboká nad Vltavou se stále něco děje.

V září přichází nové děti, které si zvykají na odloučení od maminky, poznávají své nové kamarády, prostředí MŠ a všechny pracovníce, které ke školce patří.

A co dělají nejstarší děti, které čeká od nového školního roku 1. třída?

Pokud nebruslí, tak plavou, a když neplavou, tak se seznamují s Aj, připravují se na zápis do 1. třídy, vyrábí dárečky do Domova důchodců, připravují vystoupení pro rodiče i k Vítání občánků. Do Školního vzdělávacího programu se v průběhu školního roku musí vejít i prostor pro divadla, hudební pořady, besedy o zvířátkách, ekologické vzdělávací programy a oblíbené společné výlety. A pak se divíme, že jsou prázdniny tak blízko.

Na chvíle volna o prázdninách se jistě těší nejenom děti, ale především všechny pracovníce mateřské školy. Vždyť ten poslední měsíc červen dává všem opravdu zabrat. Je třeba uskutečnit naplánované výlety, prohlídky ZOO, rozloučení u pana starosty na Městském úřadě v Hluboké a v neposlední řadě zajistit příjemné zakončení školního roku spojené s rozloučením s budoucími prvňáčky.

Každé pracoviště MŠ má svůj zábavný program, na jehož přípravě se podílí všechny pracovníce školky a někde se zapojí i šikovní rodiče.

Např. MŠ Masarykova 62 – Schwarzenberská celý měsíc červen »putovala po Africe«, druhá MŠ Masarykova 56 připravovala vystoupení pro rodiče s důstojným pasováním prvňáčků.

A jaký byl červen v MŠ Zámostí?

Poslední měsíc před prázdninami byl zaměřen na Integrovaný Záchranný Systém (IZS) tj. na ty, kteří nám »pomáhají v nesnázích«. Do mateřské školy mezi děti přijela z českobudějovické nemocnice velice

sympatická mladá zdravotní sestřička, která svým vyprávěním a ukázkami práce zdravotních sester zaujala i ty nejmenší »pacienty«.

V dalším týdnu měly děti možnost prohlédnout si hlubockou hasičskou zbrojnici s příjemným hasičem p. Slepíčkou a jeho kolegou. Prohlédly si a vyzkoušely některé věci, které jsou pro činnost hasičů nezbytné. A bylo toho opravdu hodně.

V neposlední řadě nesmíme opomenout návštěvu policistů z Dopravní policie ČR v Českých Budějovicích, kteří strávili s dětmi příjemné dopoledne ve školní zahradě. Děti si procvičily dopravní značky, základní pravidla pro chodce jako účastníky silničního provozu. Všechny již moc dobře ví, jak musí být vybaveno jejich kolo, než vyjede na silnici. Velice je pobavilo posezení v policejním autě s houkáním, blikáním a radarem. Zjistily, že jezdit na silné a rychlé policejní motorce asi není legrace.

A co rodiče?

Aby rodiče nebyli ochuzeni o tyto zážitky, pracovníce MŠ připravily pro všechny přítomné zábavné odpoledne spojené s rozloučením s předškoláky a s čísly 150, 155, 158. Policii reprezentovaly dvě silniční motorky, policejní auto a policista s policistkou, kteří připravili pro děti dopravní hřiště pro jízdu na koloběžkách. Jen vítr byl náš velký nepřítel, který boural a ničil dopravní značky, a tak bylo nutné využít policejní píšťalku s pokyny policisty, který řídil dopravu uprostřed křižovatky.

Na dalším stanovišti rodiče se svými dětmi zdolávali překážkovou dráhu, probíhali pod improvizovaným hořícím tunelem a hasili hořící dům, ve kterém zachraňovali kamaráda Františka (hadrový panák). Někdo i tento náročný úkol zvládal v plynové masce.

Jaký úkol čekal na všechny přítomné v »ambulanci«? Rodiče ošetřovali své dítě, ovazovali rány, skládali postavu chlapce nebo holčičky i lidskou kostru. Na tatínky čekal mimořádný úkol v podobě zdolávání překážek s berlemi. K žádnému nečekanému úrazu nedošlo a všichni se báječně bavili.

A co dál?

Po téměř sportovních disciplínách na všechny čekalo příjemné rozloučení s budoucími prvňáčky, poděkování rodičů všem pracovnícům MŠ spojené s krásným dárkem a Čestným uznáním nezávislé komise rodičů.

Počasi přálo, hodování bylo veliké a nálada celé odpoledne super.

Závěr školního roku 2013-2014 se vydařil a po prázdninách můžeme všechny začít pracovat na nových a zajímavých tématech.

Hezké prázdniny, klidnou dovolenou bez úrazů, hodně sluníčka a dobré nálady přeje MŠ Hluboká nad Vltavou vám všem.

Mgr. Daniela Remtová

Květnové úspěchy naší základní školy

Měsíc květen byl pro hlubockou ZŠ velmi úspěšný. Sérii skvělých umístění jsme odstartovali 6. 5. 2014 na Výstavišti v Českých Budějovicích se skupinou mladých zdravotníků. Jednalo se o okresní kolo Hlídek mladých zdravotníků, které každoročně pořádá Český červený kříž. Hlídku tvoří pět členů, z nichž jeden je velitel. Děti se musí na jednotlivých stanovištích vypořádat například: s resuscitací (zástava dechu a srdce), bezvědomím, se zlomeninami, popáleninami, krvácením, odřeninami. Svými znalostmi musí také přesvědčit porotce u přenosu zraněného či obvazové techniky. Soutěž je velmi náročná a vyžaduje přípravu. Scházeli jsme se brzy ráno, abychom nic nezanedbali a byli dobře připraveni. Celkem se zúčastnilo 14 ZŠ z druhého stupně. Konkurence byla opravdu velká a kdo chtěl medaili, nesměl udělat ani chybičku. Ztráta pouhých 35 bodů z celkové počtu 817 nás bohužel o medaili připravila a museli jsme se smířit s místem šestým. Nevezli jsme si sice domů cenný kov, ale vraceli se s pocitem, že bychom zvládli ošetřit a zachránit lidský život. A to je cílem této skvělé soutěže. **Hlídky** – Vendula Kubešová (velitel), Michaela Kazíková, Veronika a Simona Zikovy, Nikola Vlková, David Čejka

O týden později jsme medaili opravdu přivezly, a to tu nejcennější, zlatou.

Výkony našich mladších zákyň (6., 7. třída) se po velmi dlouhé odmlce opět zapíší do historie školy.

V polovině května se každoročně konají na Sokolském ostrově v Českých Budějovicích školní atletické závody Pohár rozhlasu. Nově vybudovaná atletická dráha u školy dívky natolik nadchla, že chtěly trénovat i ve svém volném čase, aby byly dobře připraveny (v loňském školním roce skončily na 4. místě, letos chtěly medaili). Bylo skvělé pozorovat jejich dravost a soutěživost, ale věděly jsme, že vybojovat medaili mezi tolika školami nebude jednoduché. Na závody jely dívky ve skvělé kondici. Během celého závodu netrpělivě sledovaly výkony své i ostatních závodnic. Od první disciplíny do předposlední jsme se držely na bramborové pozici. Chybělo nám 25 bodů na 3. místo. Dívky nastupovaly do posledního závodu (běh na 600 m) s obrovským nasazením. Chtěly medaili. Čekání na výsledky z poslední disciplíny bylo nekonečné. Jak se ale říká, trpělivost přináší ovoce. Sen se nám splnil, ale medaile nebyla bronzová, nýbrž zlatá. A co to pro nás znamenalo? Další trénink, protože vítězové okresních kol postupují do kola krajského.

Boj s dalšími vítězi okresních kol nás čekal za týden 20. 5. 2014 v Táboře

(kolo krajské). Tam jsme odcestovali autobusem společně se ZŠ Grünwaldova, ZŠ Máj a Sportovním gymnáziem Týn nad Vltavou Malá Strana (chlapci i dívky).

Přestože jsme nastoupily s krásnými triky se znakem Hluboké a názvem

školy, nemohly jsme si nevšimnout závodnic v typických atletických dresech. Naopak to ale holky »nakoplo« a chtěly soupeřky porazit. Výsledkové listiny však byly dost nepřehledné, takže do poslední chvíle nebylo jasné, jak se kdo umístil. Jen jsme věděly, že některé výkony máme lepší než v kole okresním. Když se vyhlášení výsledků ujal hlavní rozhodčí, tajil se nám dech. Došel ke čtvrtému místu, ale ZŠ Hluboká nevyšlo. Jakmile nám došlo, že máme opět medaili, strhl se obrovský

jekot radosti. Později jsme zjistily, že nám první místo uteklo o 14 bodů. Ze stadiónu dívky pyšně odcházely se stříbrnými medailkami na krku a s hrstí si je užívaly i v dalších dnech.

Sestava dívek: Bělohlová Adéla, Irrová Kateřina, Povišerová Veronika, Vaňková Marie, Chrastilová Marie (7. A), Hálová Nicole, Kazíková Michaela (7. B), Vozábalová Vanessa a Melissa, Bělohlová Michaela, Kalinová Kateřina, Barbora Korabíková (6. A)

Nesmím také zapomenout na starší zákyň (8. třída), které se z celkového počtu 17 základních škol umístily na velmi pěkném 6. místě.

Aby stříbrných medailí nebylo málo, tak další přivezli 27. 5. 2014 žáci z prvního stupně z Jindřichova Hradce, kde se konalo krajské kolo ve vybíjené (článek vyšel v květnovém čísle).

Sportovní soutěže zakončil pro letošní školní rok turnaj v teeballu (jednodušší forma baseballu, odpaluje se ze stativu), z něhož v ředitelně školy přibyl pohár za druhé místo. Okresní kolo se uskutečnilo 29. 5. v Českých Budějovicích na baseballovém a softballovém hřišti Angels (Suché Vrbné). Teeball je určen pro žáky 1. – 5. tříd. Jelikož naše škola má skvělou základnu mladých baseballistů, nemůžeme tento turnaj vynechat. Jsme na naše žáky velice pyšní, protože každý rok přivezeme pohár. Naši školu reprezentovali: K. Dvořáková, S. Pokorná, M. Vlach, P. Kubata, V. Černý, J. Chromý, M. Klang, F. Hanzalík, J. Kovanda, L. Blažek

Děkuji a blahopřeji všem dětem za jejich vědomostní i sportovní výkony a také děkuji našemu panu řediteli Mgr. J. Schmiedovi, který naše žáky ve sportu i jiných aktivitách podporuje.

Mgr. Lenka Dvořáková

INZERCE

UHLO TERM
BORŠOV NAD VLTAVOU

LETNÍ CENY do 31.7.2014

**Nabízíme Vám uhlí
hnědé — černé
brikety — koks**

**štípané palivové dřevo
dřevěné brikety**

**Nad 20 q ROZVOZ UHLÍ ZDARMA
složení uhlí pásovým dopravníkem**

**PRODEJ A DOVOZ PÍSKU, DRTÍ a ŠTĚRKŮ
okrasných kačirků, mulčovací kůry
zeminy pro trávníky**

☎ 387 250 500, 602 409 423

**Otevírací doba a rozvoz
Po - Pá 7.00 - 15.30 hod.**

www.uhloterm.cz

▪ Pronajmu byt 3KK v Hluboké nad Vltavou – Masarykova třída.
Zděný, 3. patro, výtah, sklep. Mobil: +420 607 505 205

▪ Nabízím kachničky – indické běžce – skvělé na likvidaci slimáků
v zahrádce. Info tel. 774 251 737

FiLii z T. J. Sokol Hluboká n/Vlt. sbíralo úspěchy

Měsíčekvěten se pro tento školní rok stal symbolem závodů aerobiku. V druhé polovině května se konal postupový závod v Českém Krumlově, kde se skladbou »Kolibríci« z FiLii potvrdili svůj **postup do velkého finále** na Mezinárodním festivalu MIA v Praze **stříbrnou medailí**. Na této semifinálové soutěži se také poprvé na startovní pozici postavilo i naše **nejmladší duo** ve věku 3 a 4 roky a se skladbou »Sněhuláci na výletě« a vybojovalo krásné **druhé místo**. Poprvé si tu vystoupení na soutěži otestovali rovněž věkově nejstarší holky, ale nejmladší působením v oddíle se skladbou »Zumba aerobik«, kterou nacvičili během neceleho dvouměsíce. Velký úspěch na tomto semifinále slavila i **Tereška Fojtlová**, která si v **soutěži jednotlivců** vybojovala mezi dalšími dvaceti účastnicemi v její kategorii krásné **1. místo**.

Vývrcholením sezóny bylo bezesporu velké finále v pražské hale Lucerna. Zde si poprvé děvčata z oddílu FiLii vyzkoušela mezinárodní soutěž, kde soutěžili nejlepší z nejlepších. Byl to pro závodnice z FiLii asi jeden z nejnáročnějších dnů. Závodů se zúčastnila spousta zkušených závodníků, závody probíhaly na třech cvičebních plochách současně. Dokonce jsme se museli kvůli velice stísněným prostorům rozcvičovat na Václavském náměstí a pobavili jsme tak kolemjdoucí turisty. I přes velkou snahu a jen pár chybiček utekl skladbě »Kolibríci« bronz o jeden bod a domů se tudíž vraceli s bramborovou medailí. Na první velký závod fantastický výsledek i když v první chvíli byla děvčata smutná. Smutek a zklamání se však cestou vlakem domů do Hluboké nad Vltavou pomaličku rozplynul a naopak nabudil děvčata z oddílu FiLii k další práci a tréninkům, aby v příštím roce dosáhli lepšího umístění. Naši nejmenší »Sněhuláčky«, ač díky krásnému umístění v Krumlově postoupili do Prahy také, se tohoto finále již neúčastnili. Jsou na to přeci jen ještě malí. Ale v příštím roce nám to již asi neodpustí a už zase chtějí závodit. Hudbu na novou skladbu si již vybrali a budou rádi, když k nim přidáte své ratolesti a získají tak další kamarády.

FiLii T.J. Sokol Hluboká

Ukončení sezóny

Letošní sezóna byla plná změn a novinek – oddíl dostal název FiLii (z latiny přeloženo slovo děti), rozhodli jsme se děti trochu více potrápit na trénincích a za odměnu jsme jim ukázali možnost soutěží. Nejenže se holky pustily do týmových soutěží, ale okusily i náročné závody jednotlivců, kdy jediné co můžete předem připravit je znalost aerobních kroků, správné držení těla, pěkný výraz a fyziku – vše ostatní je pak velká neznámá. Jaká bude lektorka? Jaká bude rychlost skladby? Jak náročnou sestavu lektorka připraví? Jak přísná bude porota. Rozšířili jsme náplň tréninku o tanec, pokračovali jsme v pravidelných výletech a občas jsme zařadili i dílničku vyrábění. Sezónu měli naši svěřenci plnou tréninků, soutěží, vystoupení, přehlídek a výletů.

Na rozloučenou, než se děti rozběhnou na prázdniny, jsme pro ně za nádhernou práci přichystali překvapení. Při posledním tréninku děvčata dostala sladkou odměnu ve formě dortu servírovaného na cvičební plochu spolu se lžícemi. Nejmenší děti »vyfasovaly« polévkovou lžici a největší (protože si drží štíhlá

bříška) dostali kávové lžičky. A jako přípitek právě nefalšované »dětské« šampaňské. Současně jsme opět po půlroce uzavřeli oddílovou soutěž ve sbírání bodů během tréninků. Každá si odnesla diplom včetně drobné maličkosti a tři nejlepší samozřejmě dárek větší. Body nerozdáváme jen tak a je těžké si je vysloužit. A proto dostali polštáře ve tvaru ryby, které pro ně ušila paní Valentová (tímto jí patří naše velké DÍKY).

Úplné uzavření sezóny zakončil rozlučkový výlet do Prahy. Nejprve jsme

navštívili Mořský svět na Výstavišti Holešovice, pak jsme přešli na Malostranské náměstí a pokračovali pěšky přes Karlův most na Staroměstské náměstí. Zde jsme si počkali až Orloj začne odbíjet. Děvčata se zaposlouchala do hudby dvou pouličních umělců hrajících na kyblíky a elektronické klávesy, zabublala si s mega blublinovým pánem a vyfotili se s živými sochami. Po cestě na Václavské náměstí narazila děvčata na papoušky Žako, Korelu a Ara araranou. Naše cesta pokračovala Václavským náměstím až k vlakovému nádraží. Uťapkané, ale spokojené jsme nasadili do vlaku a těšili jsme se domů. Po cestě jsme si domluvili některé základní věci na další sestavu a oblečení pro příští rok. V Českých Budějovicích jsme se rozloučili a nyní. Nyní si všichni dáme pauzu a předposlední víkend v srpnu si dáme krátké víkendové soustředění. Po něm nám od prvního týdne začne opět práce na nových sestavách, kterých na další rok chystáme více než v roce letošním.

Samozřejmě zveme všechny nové zájemce vyzkoušet si co děláme, najít novou partu kamarádů, se kterými stráví nejen tréninkový čas, ale i naše výlety či tvořivé dílničky.

FiLii TJ Sokol Hluboká

Junior Golf Cup 01. 06. 2014

V rámci pravidelných nedělních dětských turnajů a také k oslavě Dne dětí se v neděli 1. 6. 2014 konal letošní již druhý Junior Golf Cup 2014, turnaj určený dětem všech hracích úrovní.

Každé dítě při registraci do tohoto turnaje obdrželo svačinu do bagu, aby mu v průběhu turnaje nedošly síly. Poté se děti společně s organizátorem Jiřím Filipem odebraly na veřejné 9 jamkové hřiště. Turnaj odstartoval v 10.00 hod. Pečlivý Jiří Filip dohlížel na všechny děti a přejížděl od jednoho flightu k druhému a děti motivoval k lepším výkonům. Většina dětí došla již kolem poledne, přemístily se na terasu, kde už je očekávali netrpěliví rodiče. V tomto parném dni byla pro ně jistě největší odměnou zmrzlina. Poté se konalo vyhlášení výsledků. Vyhlášovalo se ve dvou kategoriích – začátečníci a pokročilí. Každý účastník dostal jako odměnu medaili a pro vítěze byly připraveny poháry, které si nadšené děti s rozzařenými očky odnesly domů a jistě se z něj radovaly po zbytek dne.

Rádi bychom Vás pozvali na další turnaje ze série Junior Golf Cup. Více informací naleznete na našich stránkách www.golfhluboka.cz, nebo na serveru ČGF.

Foto golfové děti

Baseball

1. KOLO PRAŽSKÉHO PŘEBORU V COACHPITCH BASEBALLU

Přípravné turnaje na Zlatý Superpohár finisovaly posledním dějstvím 1. 6. na Hluboké, prvním ze tří turnajů pražského přeboru U10. Sokol Hluboká vstupoval do turnaje se sebevědomím získaným po zlepšujících se výkonech na předcházejícím Stříbrném Superpoháru a Hrách přátelství. Pražské týmy, Sabat, Tempo a Eagles dorazili zčásti oslabené, přesto bylo pozoruhodné, že hlubocký tým turnajem prošel bez ztráty kytičky, navíc všechny zápasy bez problémů kontroloval.

Sokol začal turnaj vítězstvími nad Tempem 9:2 a Sabatem 8:1. Generálkou na finále bylo utkání s Eagles Praha (výsledek 7:4 pro Hlubokou), protivníkem, který již dopředu patřil také ke spolufavoritům Superpoháru. V 15 hodin se v utkání o 3.místo potkali Sabat s Tempem. Sabat potvrdil výhru ze základní části. O 1.místo usilovali v repríze posledního zápasu ve skupině domácí a Eagles. Již bylo řečeno, že Eagles nepřijeli na Hlubokou v nejsilnějším složení. I tak Hluboká ukázala dobrou připravenost na Zlatý Superpohár jasným vítězstvím 14:3.

Trenéři Hluboké mohli být s formou hráčů naprosto spokojeni. Ještě důležitější bylo, že fungovala chemie týmu, soustředěnost, bojovnost. Hráči předváděli úžasné obětavé zákroky, kde vynikal zejména levý zadní polář Viktor Sedláček.

Po tomto turnaji jsme mohli směle vyrazit na Zlatý Superpohár s pocitem jistoty vlastní kvalitní hry a vědomím, že v pravý čas dokážeme na protivníka zatlačit a přetavit tlak ve vítězný doběhy.

DOKÁZALI JSME TO – 3. MÍSTO NA ZLATÉM SUPERPOHÁRU

Vrcholný turnaj kategorie U10 Zlatý Superpohár 2014 6.–8. 6. v Praze přilákal 24 týmů, absolutně největší počet za dobu své existence. Skvělí pořadatelé vyjednali start 8 zahraničních týmů z Ruska, Litvy, Moldávie, Maďarska, Slovenska, Španělska, a i z daleké Číny. Společně se 16 českými účastníky, kteří se kvalifikovali přes Stříbrný Superpohár, dali dohromady silné pole favoritů i týmů, které si hru přijely užít a naučit se něco nového.

Sokol Hluboká cestoval na Zlatý Superpohár v plném složení. Do hry se zapojilo 11 hráčů a 5 trenérů. Děti měly v nohách 4 květnové turnaje, ve kterých 14 utkání vyhrály a nasbíraly potřebné sebevědomí. Celkově většina nominovaných hráčů odehrála v přípravě přes 30 utkání, tým se sehrál a naučil se hrát pod tlakem.

Velmi zajímavé na Superpoháru bylo rozložení skupin. V každé ze čtyř skupin se sešly 4 české a 2 zahraniční týmy. Díky 1. místu v kvalifikaci jsme neměli v naší skupině B výrazného českého konkurenta, o to větší důležitost jsme přikládali utkáním proti Litevcům z Vilnius a Rusům z Moskvy.

Hodnocení

Sokol Hluboká U10 zaznamenal obrovský úspěch a zopakoval 3. místo z roku 2012. V zápasech proti Volki Moskva, Drakům Brno a Balashikě podal tým výkon na hranicích svých současných možností. Forma hráčů gradovala během posledních týdnů a celkově děti během jarních měsíců zaznamenaly velký výkonnostní vzestup. Díky tomu v sestavě nebyla slabá místa. Samozřejmě nezbytně důležité bylo, že všichni hráči byli zdraví, protože sestava 11 hráčů nenabízela moc alternativ v případě zranění či nemoci.

Souhrn výsledků Hluboké:

skupina B: vs BC Vilnius 10:3, vs Volki Moskva 9:4, vs Hroši Brno 12:2, vs Arrows Ostrava 12:11, vs Joudrs Praha 4:3

play-off: vs Draci Brno 5:3, vs Balashika Tigers 4:6, vs Eagles Praha 0:8

Sestava Hluboké: Lukáš Blažek, Verča Fuková, Filip Hanzalík, Mátá Hošna, David Jelínek, Mátá Klang, Pepa Kovanda, Bóda Lexa, Míša Malát, Sofka Pokorná, Viky Sedláček

Trenéři: Radek Drmota, David Smetana, Tomáš Špilauer, Filip Hošna, Standa Hošna

Děkuji všem hráčům, trenérům a přítomným fandícím rodičům za výjimečný zážitek! Bylo to super!

ENVOY COACH VAN DE KEERE NA HLUBOKÉ

Obvykle přijíždí envoy coach (trenér placený americkou asociací MLB) v červenci, v probíhajícímu roce však byla možnost využít envoy kouče v ohrožení. Po velkém úsilí MLB i České baseballové asociace se podařilo domluvit působení rozvojového trenéra alespoň na červen. Sokol Hluboká si ho zamluvil na dva týdny od 2. do 15. 6.

Rodilý Kanaďan Devery Van De Keere má v 29 letech za sebou kariéru univerzitního hráče a hráče minor league draftovaného klubem Major League Kansas City Royals. Od roku 2011 žije v Rakousku, hraje a trénuje tým Dornbirn Indians a Rakouskou akademii. Jeho pozice jsou spojka a třetí meta a má vysokou úspěšnost na pálce.

Od pondělí bude k dispozici trenérům všech kategorií, ať už pro týmové či individuální tréninky. Nocleh najde v bytě v sokolovně. Určitě je možné pozvat ho na večeři do rodiny a procvičit si angličtinu.

KONĚ VONDROV – JTJ Holiday Horses Club

Vás srdečně zve na **tradiční závody v parkuru**
Velká cena města Hluboká n/Vlt. Z – ST*
30. – 31. 8. 2014 ve dvoře Vondrov

Už 15. ročník tradiční jezdecké soutěže v parkuru má na programu kategorie dětí, juniorů, žen mužů a seniorů. Dále jsou kategorie určeny náročností skokových variant – kategorie S, ZL, L, dvoufázové skákání, volba překážek atd. Ani letos nebude chybět divácky velmi atraktivní skok přes kolmou zeď, dotovaný mimořádnou odměnou pro vítěze. Příjemnou součástí akce je večerní společenské setkání jezdců, majitelů stájí a hlubockých příznivců jezdeckého sportu, kteří jsou tímto srdečně zváni.

Těšíme se na Vás.

Den dětí v sedle ve Dvoře Vondrov

Slunečný, pohodový, pestrý a veselý – takový byl letošní tradiční Den dětí v sedle, který proběhl v neděli 1. června 2014. Děti s nadšením slavily svůj mezinárodní svátek především projíždkami na ponících a koních, ale užívaly si i zábavné hry, které opět připravili hasiči z SDH Hluboká nad Vltavou.

Obdiv malých i velkých diváků zaslouženě sklídila dvě »představení« s poníky a koňmi – ukázky dovedností dětí z jezdecké přípravy a také stylizovaná jízda dvou krásných kněžen na neméně krásných koních. Zábavné odpoledne doplnil skákací hrad, soutěže, velká trampolína a dokonce i Golem. Odměnou pořadatelům byly půvabné obrázky koní, které i letos byly symbolickou vstupenkou na akci, bez níž už si mnohé děti neumí svůj svátek představit – na Den dětí v sedle ve Dvoře Vondrov.

Žáci základních škol navštívili vodní elektrárnu Lipno

*Rozvoj technického vzdělávání
v Jihočeském kraji, reg. č.
CZ.1.07/1. 1. 00/44.0007.*

V rámci projektu Rozvoj technického vzdělávání v Jihočeském kraji navštívili v červnu 2014 žáci základních škol Zliv, Hluboká nad Vltavou, Oskara Nedbala a Máj 1 z Českých Budějovic a žáci Střední odborné školy elektrotechnické v Hluboké nad Vltavou vodní elektrárnu Lipno, aby se podívali na technické zázemí výroby elektrické energie z vody.

Žáci odjeli v osm hodin od své základní školy na informační centrum elektrárny, kde se seznámili s podmínkami při

výstavbě, technickými parametry turbín a funkcí elektrárny v energetických špičkách a mimo ně.

Vybudováno v rámci grantů

V rámci grantového programu Podpora jednotek sborů dobrovolných hasičů obcí Jihočeského kraje, který každoročně vypisuje Jihočeský kraj, byly letos získány granty pro naše dvě jednotky SDH. Hluboké nad Vltavou byl poskytnut příspěvek 100 000 Kč na výměnu garážových vrat hasičské zbrojnice a SDH Bavorovice si díky dotaci 17 000 Kč zakoupil kalové čerpadlo s příslušenstvím.

Alšova jihočeská galerie v Hluboké nad Vltavou zve na výstavu

Alfons Mucha v zrcadle doby

která se návštěvníkům slavnostně otevřela v pátek 27. června 2014 v 19 hodin ve Velkém sále AJG v Hluboké nad Vltavou.

Velký sál obklopí poněkud méně tradiční výstava Alfonse Muchy. Neznámá to však, že diváci budou postrádat své obvyklé ikony. V reprezentativním výběru nemohou chybět proslulé plakáty pro Sarah Bernhardtovou v roli Dámy s kaméliemi nebo reklamní afíše pro rozmanité značky luxusního zboží Paříže konce století (Job). Oproti tomu je však v hlavní linii snahou poukázat na méně známé obrazy, včetně monumentálních prací, jež nebývají často a nebo zcela nikdy prezentovány širší veřejnosti. Jedná se zejména o ranou tvorbu Muchy, která bývá zahalena tajemstvím. V době, kdy Mucha získal mecenášskou podporu barona Khuena, se podobně jako Gustav Klimt živil zakázkami, které vznikaly v duchu Makartovské akademizující doktríny. Od osmdesátých let 19. století v módním prostředí vídeňského buržoazního Opernring převládala historizující malba v čele s Hansem Makartem, Hansem Canonem či Antonem Romakem. Právě zmínění autoři jsou na výstavě představeni z českých sbírek jako pozoruhodné zrcadlo doby, aby měl divák příležitost srovnat expresivitu rukopisu těchto virtuózních realistů s neméně exaltovaným Muchovým pojetím, v jehož dílech převládá výpravnost historického žánru spolu s touhou po reprezentaci a okázalosti.

V dobovém kontextu není možné opomenout tvorbu jeho starších současníků jako byli například Maxmilian Pirner a Beneš Knüpfer, Lev Lerch nebo práce jeho mladších kolegů, s nimiž se poznal v Mnichově a kteří později odešli do Paříže (Karel Vítězslav Mašek, Luděk Marold, Karel Klusáček, František Dvořák-Brunner).

V zrcadlivém srovnání ženských aktů od alegorií přes mýtické nymfy

až po pohádkové bytosti a výsostné femme fatale se dostáváme k syntéze vlastního Muchova pojetí ženy, kterou od spontánních uhlových kreseb stylizuje v secesní ornament a nebo se v autorových obrazech vrací jako červená niť až do třicátých let 20. století téma mateřství a slovanství. Na významné ukázce chceme demonstrovat z ornamentálních zdrojů secese vyrostlou tvorbu Františka Kupky, který se, podobně jako Mucha, v Paříži trvale usadil. Po velikém úspěchu, kdy se Mucha stal doslova průkopníkem Art nouveau v celosvětovém měřítku, jej však srdce táhlo domů. Prudký zlom v rozhodnutí věnovat se tématu slovanství, z něž vyrostlo monumentální dílo Slovanské eposy připomeneme jednou z olejových variant a také dalšími ukázkami typických ženských podobizen, jež procházejí celým Muchovým dílem až do závěru umělcovy tvorby. Muchův návrat do Čech nelze spojovat s neúspěchem, ale s povinností vyvěrající z jeho zednářského citění a hluboké vnitřní oddanosti slovanské myšlence.

Jedním z cílů výstavy je reflektovat i díla autorů, kteří se sice vydali jinou cestou, ale vycházeli podobně jako Mucha ze zdrojů secese a symbolismu. Nesmírně působivým celkem je inspirativní soubor grafického designu, naprosto klíčový katalog dobové ikonografie užitého umění, tzv. Figures Decoratives, čtyřicet obrazových litografických tabulí vydaných u Emila Lévyho v Paříži, znamenající zásobnici ornamentálních, biomorfních studií v kombinaci s ženou jako neutuchajícím zdrojem umělecké esencialisty pocházející ze sbírky AJG.

Pojetí projektu je chronologické, zastihuje Alfonse Muchu ve všech klíčových fázích tvorby. Vedle toho zrcadlí díla jeho současníků, tedy práce autorem inspirované. Plochu výstavy zahrnuje sto třicet exponátů, z čehož vlastních prací Alfonse Muchy je sedmdesát procent. Na výstavě se podílí třicet půjčitelů, mezi nimiž je řada významných zdrojů ze státních, krajských, soukromých a korporátních sbírek.

Termín výstavy: 28. června 2014 – 28. září 2014, Místo konání: Velký sál AJG v Hluboké nad Vltavou

Muzika pod dubem

O prázdninách se přímo uprostřed města můžete potěšit živou hudbou. Oživení pleněru města přinese nejen letní kino, které se osvědčilo loni a kterému letos dal pan Píša větší časový prostor, včetně slavnostního zakončení velkým koncertem ABBA revival na náměstí.

V šesti nedělních dopoledních budou také k poslechu, možná i tanečku, vyhrávat muziky před bytovým domem Podzámčí – za každého počasí. Během léta se prostrídá šest různých kapel výhradně z našeho regionu, včetně hlubockého Aquarelu, pouze s jedinou výjimkou pražského Jazz - G! Quintetu Dalibora Gondíka.

Tuhle novinku na Hluboké zavádí a produkuje pan Miroslav Surka, profesionální muzikant, trumpetista a příznivec našeho města. Ve spolupráci s panem starostou a senátorem Hluboké Ing. Tomášem Jirsou, pod záštitou našeho města a s mediální podporou Českého rozhlasu.

Zeptali jsme se na podrobnosti:

Jak jste se ocitl na Hluboké a jak jste přišel na nápad festivalu malých kapel u kostela?

Původem jsem Moravák, pocházím z Kyjova, hudbu miluju. Jsem profesionální hudebník, živím se jako trumpetista a téhle profesi se věnuju přes 30 let – žiju v Praze. Na Hluboké mám už nějaký čas pronajatý byt, a když mám volno, jsem tady, líbí se mi tu, i když zatím jsem papírově Pražák. Přes léto mám víc času a protože jsem se na Hluboké už našel s nějakými muzikanty, kamarády Mildy Burky – napadlo mě, vyjít s tím hraním ven, na ulici. ať z toho něco mají i ostatní.

Viděl jsem už ve více městech, v Pelhřimově, Jihlavě, každou neděli hraje na náměstí dechovka nebo jiná muzika, lidi se zastaví, poslechnou, je to příjemné. a tady na Hluboké prochází hodně lidí, místní, turisté, jezdí vláčky s rodinkami, myslím, že určitě si koncerty své posluchače najdou. Oslovil jsem pár lidí, město mi vyhovělo, tak proč ne, zkusíme to. Oživíme čas před nedělním polednem, bude se hrát, zpívat a kdo ví, třeba lidem potom bude víc chutnat oběd. Festival šest nedělních koncertů bude zdarma, posluchači nemusí platit žádné vstupné.

Zeptali jsme se pana Mildy Burky, jestli se jako muzikanti z malého města nestyděli přijmout do party trumpetáka, který hraje už 16 let s Karlem Gottem, a jinými velkými jmény naší pop music, má svůj orchestr a přizvukuje například v kapele Martina Kumžáka ve Star Dance.

Pravda je, že jsme si mysleli, že takový velký umělec z Prahy s námi hrát nebude – a hele, on je naopak nadšený, a moc ho to baví. Naše tradice ho oslovila, líbí se mu naše pravidelnost a vytrvalost, že každou první sobotu v měsíci po celý rok hrajeme v hospůdce. Dřív to bývalo v Lok - Hamu, poslední dobou ve vinárně u Závěše. To hraní vzniklo kdysi se spolkem Poslední koruny české, což byl recesistický spolek, který sdružoval asi 40 pánů (ženy se mohly účastnit, ale nesměly do jednání vůbec hovořit). Měli jsme flanelové košile, moteyly, klobouky, a různý veselý program, pořádali jsme přednášky, třeba na téma Rovná páteř spolkového člena, v létě na dvoře jsme hráli kuličky. I ti staří bardi, co se už nemohli ohnout. Vztyčovali jsme vlajku, zpívali Ach synku synku jako hymnu, i ministr kultury pan Fyrbach, harmonikář, byl přítomen. Zkrátka legrace a k tomu muzicírování.

Ty schůze se už trochu rozvolnily, a hospoda Lok Ham změnila hospodského, ale nechceme, aby to hraní úplně uvadlo. Tak se scházíme jinde.

A koneckonců, muzicírování venku na ulici také není úplná novinka, i to jsme už tady na horním chodníku před časem provozovali.

Copak na Moravě se nehraje a nezpívá, pane Surko?

U nás na Moravě se zpívá se, hraje, chodí se v krojích, samozřejmě, ale tahle místní pravidelnost se mi zalíbila. To se mi na tom právě líbí, že ti chlapi jdou do té hospody nejen za účelem napítí se, ale vnesou tam

i jistou kulturu a řád, chválí pan Surka. Trochu si mě sice dobírají, že jsem hlubocká náplava, ale přijali mě vcelku přívětivě. Vzniklo docela hezké přátelství, já si rád zahraju kdykoliv a kdekoliv, kde je dobře a dobrý lidi a už jsem se přiučil jihočeským písničkám.

V létě se tedy v rámci malého festivalu u Podzámčí odehraje 6 koncertů. Hráť budou místní hlubocké a jihočeské kapely – poslední koncert 17. srpna odehraje jako host můj kamarád Dalibor Gondík s Jazz G – Quintet – a v téhle kapele mě a moji trumpetu také uslyšíte.

A ještě jeden dárek jste připravil pro zářijové slavnosti vinobraní!

Pozval jsem na vinobraní zpěvačku Dashu. Jsem rád, že mi vyhověla, takže si její charismatický, osobitý a nezaměnitelný projev budete moci vychutnat na vlastní oči. a hlavně si poslechnout naživo, jak krásně zpívá. Dasha patří mezi naše nejobsazovanější muzikálové zpěvačky a herečky, je držitelkou Ceny Thálie a vystupuje jako sólistka Moondance Orchestra Martina Kumžáka, který každoročně doprovází soutěž Stardance.

S Dashou vystoupí i moje kapela Czech Big company – big band s pořadem Glenn Miller show. Swing a americké košile k tomu, skvělá hudba.

Děkujeme za lákovou pozvánku a budeme se těšit!

Miroslav Surka

Absolvent konzervatoře v Kroměříži, obor trumpet. Vystupuje s mnoha tanečními orchestry jako 1. trumpetista, mimo jiné Big band Č. Rozhlasu (F. Slováček), Boom Band 1996 (spoluzakladatel), CBC Big band 2005 (založil). Za svou 32 letou

kariéru spolupracoval a spolupracuje se špičkou české hudební scény jazzu, popu, klasiky, např. Na scéně swingové – F. Havlík Big band, Gustav Brom Big band. Na scéně jazzové – M. Svoboda, S. Košťanec, J. Vejvoda, Dee Dee Brighwater (USA), Fred Wesley (USA). Na scéně pop music – K. Gott, H. Vondráčková, K. Svoboda, M. Rotrová, H. Zagorová a mnoho dalších. Kapely: Lucie, Monkey business, Olympik. Jeho CBC Big band doprovázel světové sólisty: Bobby Shew (trumpetista, USA), James Morrison (trumpetista, trombonista, Austrálie), Arturo Sandoval (trumpetista, USA) – všechny na Mezinárodním Festivalu Č. Krumlov. Významné je i účinkování v muzikálech a spolupráce s Martinem Kumžákem v orchestrech PAJKY PAJK a MOONDANCE. Je sólistou orchestru Boom Band a CBC Big band.

Dasha

Její pravé jméno je Dagmar Sobková.

Už ve 13 letech vyhrála svou první pěveckou soutěž, o rok později soutěž Zlínalent a od té doby se zpěvu věnuje profesionálně. Absolvovala Státní konzervatoř v Praze, obor populární zpěv. Natočila sólové album, spolupracovala s Jiřím Kornem a trvale působí coby vokalistka s K. Gottem a dalšími hvězdami naší popové scény. Účinkovala také v řadě televizních pořadů např. TýTý, Královny popu v opeře, To byl náš hit, StarDance. když hvězdy tančí. Ztvárnila hlavní roli v muzikálu Popelka, Ofélii v české i anglické verzi muzikálu Janka Ledeckého Hamlet, Miu v muzikálu Galileo a postavu Mariany v opeře Martina Kumžáka Božská komedie ve Státní opeře Praha. Ve svém novém koncertním programu zpívá Dasha své oblíbené skladby všech žánrů od popu přes funky, soul až k muzikálovým melodiím. Dokonalý hudební zážitek zaručuje kromě zpěvu také výběr skvělých hudebníků, kteří Dashu doprovázejí. Martin Kumžák – piano, Jan Jakubec – basa, Tomáš Brožek – bicí, Pavel Plánka – perkuse.

Muzikálové léto

Foto: Michal Švorc

Díky žhavým zprávám přímo od producenta letní muzikálové hlubocké scény, Mgr. Zdeňka Pikla, se dozvídáme, že s letošní sezónou oslaví kulaté narozeniny samotné divadelní léto – je »staré« 10 let! Hudební skladatel Zdeňk Barták letos oslaví jedny kulaté pánské narozeniny – loni slavil kulatiny sám principál Zdeňk Píkl. Takže tentokrát i autor hudby sfoukne svíčky na narozeninovém dortu ve víru dvou svých muzikálů přímo na Hluboké.

S finišováním před letní sezónou starosti se zajištěním bezchybného průběhu letošního ročníku narůstají, nové složení pěveckého ansámblu znamená vlastně komplet nové nastudování a sehrání účinkujících. Prostřídat v sezóně dva muzikály je vskutku náročný úkol. Nové a jako vždy dokonalé pohybové aranžmá se svými téměř nadpřirozenými schopnostmi vymýšlí a trénuje s herci choreografka, která je na roztrhání i ve světě opravdu velkého showbyznysu, Petra Parvoničová. Technika také dostane zabrat. A muzikálový fan club už se těší na své miláčky. Léto plné zpívání je tady!

Hned začátkem června se Giacomo Girolamo Casanova vrátil na Duchcov. Tady, i na zámku v Rychnově nad Kněžnou si zopakoval svůj úspěch. Všude je vítaným a opečovávaným hostem – ne každý zámek může předvést domácím i turistům tak krásně vyprodanou atrakci.

Na jubilejních XX. casanovských slavnostech na Duchcově, kde na tamním zámku tenhle proslulý záletník, spisovatel, diplomat a snad i papežský špión dožil coby knihovník a osvícenec, nemohl chybět ani on sám. A tak 216 let po své smrti vystoupil inkarnován do svých tří podob díky Divadlu Píkl z Hluboké. Před dvěma lety nastudovaný neobyčejný muzikál Zdeňka Bartáka a Petra Markova v režii Davida Codyho, s radostnou choreografií tanečnice – kouzelnice Petry Parvoničové opět potěšil oko i ucho diváků.

Oblíbení umělci z jihu Čech tak vyváží pro radost dokonalý hudební i estetický zážitek. Souběžně se hraje pražská verze muzikálu v Divadle Broadway. Tam je pojata trochu více komediálně, a tak hluboce přebírali do své verze ještě více vtipu a humorných momentů, vždyť téma sexu a radosti je pro potěšení. Čím jiným si vlastně můžeme dělat opravdovou radost dnes – v době krizové? Prachy to nejsou, přátelé. Producent Zdeňk Píkl, Lukáš Randák a malý Honzík Franc stvořili půvabnou trojici Casanovů, dokladující, že muži jsou neodolatelni v každém věku.

Petra Parvoničová – dokonalá choreografka hlubockých muzikálů a roztančená holka – získala stipendium asociace World Dance Movement na pracovní stáž v nejslavnějších školách, o kterých sní baletky i choreografové – Steps on Broadway a Broadway Dance Center v New Yorku. Další její stáže se týkají přímo choreografie a navíc přišla i nabídka spolupráce na projektu v New Yorku. Nadaná choreografka samozřejmě nelenila a na Broadwayi v Yorku si užívala muzikálů – viděla jich tolik, že určitě vloží do choreografie tady na Hluboké ty nejnovější prvky ze země neomezených možností – takže muzikály na Hluboké budou v české letní sezóně opravdu nejsvětovější.

Celé dny trávil ve škole a rovnou odtud utíkala do divadel, kde shlédla všechny klasické tituly včetně Chicaga, víckrát Fantoma opery z důvodů studijních, Night with J. Joplin či Newsies, líbila se jí i Annie, příběh holčičky se psem. Vystupovalo tam prý tolik malých dětí, a tak nadaných, že to bylo tak dojemné, až musela osušovat slzičky.

Z newyorské Broadwaye se totiž Petra pracovně vrací na Broadway na pražské Příkopy. Casanova, muzikál Zdeňka Bartáka, se v pražském divadle Broadway hraje, Petra na něm pracovala s Filipem Renčem. Letos se bude podílet na dalších choreografiích a mimochodem jako úžasný talent chválí Zuzanu Benešovou, kterou v Praze můžete vidět například v Mamzelle Nitouche v Hudebním divadle v Karlíně. My samozřejmě Zuzanku známe z Hluboké a letos ji znovu uslyšíme i uvidíme. Včetně všech dalších skvělých zpěváků a herců, obětavých company, a všech těch, které sice nevidíme, ale bez kterých by na Hluboké žádný muzikál nebyl. A že tady je – už po jedno kulaté desetiletí – to je zásluha Divadla Píkl. Možná i my, remcající a mnohdy nepřející lidičkové, bychom si mohli přiznat, že muzikál naší Hluboké sluší – a že my sami bychom v něm nejen neuměli zazpívat, ani zatančit, ani ho produkovat, nicméně užívat si ho jako diváci nás baví. Je to tak?

Termíny představení:

ČERVENEC 2014

5. 7. sobota Romeo a Julie Rychnov nad Kněžnou – Poláckovo léto

Jedna noc na Karlštejně od 21:15 na nádvoří zámku Hluboká 11., 12., 15., 19., 20., 22., 26. a 27. července

SRPEN 2014

Romeo a Julie od 21:45 na nádvoří zámku Hluboká

9., 10., 15., 16., 22., 23., 29. a 30. srpna

Rezervace vstupenek na www.cbsystem.cz nebo na 723 480 229.

Více informací na www.divadlopikl.cz

Divadlo Píkl uvádí Divadelní léto Hluboká nad Vltavou 2014

Po Českém Krumlově jsou tato Divadelní léta Hluboká nad Vltavou druhou nejnavštěvovanější letní divadelní scénou v Jihočeském kraji a za krátkou dobu svého trvání se stala jednou z nejznámějších letních divadelních scén v České republice. Každý rok navštíví nádvoří zámku Hluboká kolem 5 500 diváků. Divadelní léto Hluboká nad Vltavou 2014 bude navazovat na velmi úspěšné muzikálové ročníky, kdy byl uveden muzikál Jedna noc na Karlštejně autorů Zdeňka Bartáka a Petra Markova, muzikál Romeo a Julie autorů Zdeňka Bartáka a Eduarda Krečmara a v loňském a předloňském roce světová premiéra muzikálu Casanova autorů Zdeňka Bartáka a Petra Markova.

Divadelní léto Hluboká nad Vltavou 2014 bude též v muzikálovém duchu,

kdy Divadlo Píkl v produkci Zdeňka Píkl uveďte reprízu nejúspěšnějších muzikálů Zdeňka Bartáka – Jedna noc na Karlštejně a Romeo a Julie. Oba tyto tituly budou uvedeny v novém nastudování, v celé řadě nových obsazení a nové choreografii.

Zdeněk Píkl, producent Divadla Píkl založil své divadlo v roce 2003. Od té doby odehrál kolem 1 000 představení v zimních měsících na komorní scéně, a to samá komediální představení (Vraždy a něžnosti, S tvou dcerou NE!, Rodina je základ státu, A do pyžam, Tři muži na špatné adrese, Hvězdy

Jedna noc na Karlštejně

Autor hudby: Zdeněk Barták, **Autor libreta:** Petr Markov, **Režie:** David Códý. **Hudební aranžmá a nahrávka:** Daniel Barták, **Producent:** Zdeněk Píkl, **Choreografie:** Petra Parvoničová. **Kostýmy:** Zuzana Rubešová, **Mirela Tůmová,** **Scéna:** Miloslav Kocmich. **Hudební nastudování:** Martin Peschík, **Zvuk:** Jan Zvánovec, **Světla:** Stanislav Janů. **Představení řídí:** Jana Chocholová, Jaroslava Malinová

Hrají a zpívají:

Karel IV. – císař římský a král český Oldřich Smysl. **Eliška Pomořanská** – jeho choť – Michaela Nosková / Zuzana Benešová. **Arnošt z Pardubic** – arcibiskup pražský Petr Matuszek. **Štěpán** – vévoda bavorský Zdeněk Píkl. **Petr** – král cyperský a jeruzalémský Luděk Šindelář. **Ješek z Wartenberka** – purkrabí Jaromír Adamec. **Alena** – jeho neteř Eliška Ochmanová. **Pešek** – císařův číšník Lukáš Randák / Ladislav Korbel. **Šašek** – králův blázen Petra Karvánková. **Setník** – velitel stráží Petr Ryšavý / Martin Bujárek. **Karlštejnské ženy:** Lucie Pragerová, Hana Wohlgemuthová, Aneta Dobešová, Magdalena Řehořová, Jana Štěpánková, Věra Vodičková, Michaela Novotná, Michaela Talašová. **Zbrojnoši:** Petr Ryšavý / Martin Bujárek, Petr Sattler, Vít Bečvář, Petr Chroustovský, Pavel Šturma, Štěpán Piller, Jan Kopečný, Michal Kopecký

z hotelu Palace, Velká zebra....). Zároveň začal před 10 lety pořádat na nádvoří zámku Hluboká Divadelní léta, kde uvedl velmi úspěšné komedie Charleyova teta a Sluha dvou pánů. V roce 2007 se seznámil s úspěšným českým skladatelem Zdeňkem Bartákem a libretistou Petrem Markovem, od té doby uvádí na nádvoří zámku Hluboká muzikálová díla, která na nádvoří zámku Hluboká navštěvují diváci z celé České republiky.

Romeo a Julie

Předloha: William Shakespeare, **hudební skladatel:** Zdeněk Barták, **texty písní:** Eduard Krečmar, **hudební aranžmá a nahrávka:** Daniel Barták **aranžmá symfonického orchestru:** Ivan Zelenka, **překlad:** Jiří Josek - www.jirijosek.com, **divadelní scénář:** Miloš Čížek

Obsazení:

Romeo, Jan Kopečný / Lukáš Randák. **Julie** Zuzana Benešová. **Benvolio** Petr Ryšavý / Martin Bujárek. **Mercuzio** Radomír Švec / Ladislav Korbel. **Chůva** Věra Pašková. **Lorenzo** Dalibor Tolaš. **Capuletová** Iva Hošpesová. **Capulet** Petr Matuszek. **Monteková** Lenka Kozáková. **Montek** Jiří Hruška. **Vévoda** Petr Dopita. **Tybalt** Pavel Šturma. **Petr** Michal Kopecký. **Paris** Luděk Šindelář / Zdeněk Píkl. **Život a Smrt** Lucie Horáková / Zdeňka Pijanová, Tomáš Drobil / David Černák. **Lékárník** Oldřich Smysl. **Bratr** Jan Jindřich Šupitar.

Company dámy Lucie Pragerová / Hana Wohlgemuthová / Aneta Dobešová / Magdalena Řehořová/Jana Štěpánková / Taťána Krchová / Františka Stropnická / Zuzana Peschiková /Věra Vodičková / Michaela Novotná

Company páni Petr Ryšavý / Martin Bujárek / Petr Sattler / Vít Bečvář / Petr Chroustovský/Oldřich Smysl / Štěpán Piller / Ladislav Korbel / Radomír Švec / Jan Kopečný/Lukáš Randák / Petr Šudoma / Mario Čermák

Umění ve městě 2014

letošní výstava potrvá od 11. června do 26. 9. 2014

Pořadatel: Statutární město České Budějovice

Partneři výstavy: Hluboká nad Vltavou, Alšova Jihočeská Galerie, DVstav, GoodStuff

Kurátor výstavy: Michal Trpák

Umění ve městě je sochařská výstava, která každý rok v létě po dobu čtyř měsíců v ulicích, parcích a na náměstích v Českých Budějovicích a také v Hluboké nad Vltavou představuje sochy a výtvarné objekty současných, převážně českých sochařů. Autory soch jsou lidé napříč generacemi od čerstvých absolventů vysokých uměleckých škol po již zvučná jména zavedených a známých výtvarníků. Zrod výstavy se datuje k roku 2007, kdy jsem, jako diplomant VŠUP, vystavil svoji závěrečnou práci s názvem Humanoidi na Lannově třídě, pěší zóně v Č. Budějovicích. Sousoší zde bylo vystaveno celé léto a za 2 roky se na místo vrátilo jako trvalá instalace. Tato instalace byla inspirací pro pokračování v exteriérových sochařských výstavách. Následující léto roku 2008 jsme společně s mými spolužáky, tou dobou již absolventy VŠUP, připravili první ročník výstavy *Umění ve městě*, tehdy pod názvem Sochařský kvartet ve městě. Tento název vycházel z toho, že jsme byli 4 sochaři, z čehož později vzniklo i občanské sdružení 4 sochaři. Další ročník byl výjimečný nejen mezinárodní účastí, ale také formou sochařských klecí, v kterých se odehrávaly jednotlivé výtvarné příběhy. Fakt, umístit sochy do klecí, se zrodil především díky předchozím negativním zkušenostem s vandaly a myšlenkou umístit do města jakési monumentální vitríny. V dalších letech následovaly výstavy, kde jednotlivým prvům expozice

bylo měřítko sochy, které je možné promítnout do vztahu s architekturou, dále, pokud možno odolnost materiálu vůči vandalům a v neposlední řadě originalita nebo síla sdělení a myšlenky, které socha nesla. Sochy po staletí do architektury patřily a věřím, že i v dnešní době mohou oživit a doplnit architekturu nebo veřejná prostranství a dodat tak místu tvář, příběh a přínést do města nové formy, podněty a myšlenky pro diváka, obyvatele nebo turistu. Některé sochy občas někoho urazí svým námětem, jiného naštvou třeba umístěním, když stojí v jejich každodenní cestě do práce a je nutné je obejít. Těmto lidem se omlouvám a snad je vždy potěší, když sochy na konci léta opět zmizí. Někomu ale udělají radost, třeba dětem, když se sochy stávají prolézačkami nebo tématy pro všetečné otázky na rodiče. Cizincům a především Japoncům, udělá radost neotřelý snímek do alba. Mezi místními obyvateli sochy vzbuzují vášnivé debaty nebo jsou jen nevšedním námětem k diskuzi u večerního piva. Novinář je snad rád, že může psát o několika podivnostech ve městě. A mně dělá radost, když sochy vzbuzují emoce, vášně, podněcují k zamyšlení, navazují dialog s architekturou a nebo prostě dělají radost svou formou, neotřelostí a třeba i estetičností. Ta se může skrývat v zrelé prořezané nádrži, dokonale vycizelované bronzové soše či neotřele svařené trubce. Krása je v množství forem, názorů a jedinečnosti každého z nás, ať už v schopnosti umění vytvářet a nebo ho vnímat a obdivovat. Přál bych si, aby zde bylo stále mnoho těch, kteří mají potřebu vměstnat své citění světa do objektů z rozličných materiálů, ale ještě více těch, kteří jejich díla budou obdivovat.

Sedmý ročník sochařské výstavy v ulicích a parcích měst Č. Budějovic a Hluboká nad Vltavou byl zahájen ve středu 11. 6. 2014. I v letošním roce se obyvatelé a návštěvníci mohou těšit na několik monumentálních soch

a objektů, které oproti loňskému roku budou převážně figurativní. Tématem většiny soch je tedy člověk nebo zvíře, kteří vstupují do města, a to je jejich pojítkem, galerií, kulisou i širším kontextem.

Sochy ve městě nejsou instalovány tak jako v galerii, kde je možné postavit výstavu na nosné myšlence, jelikož prostor s bílými stěnami je sám o sobě čistý, neruší a tak je zde možné nainstalovat cokoliv. Oproti tomu město skýtá mnoho možností jak dané dílo instalovat a rozvést vzájemný dialog mezi sochou a místem. I proto tak každá socha nachází svou »galerii« v daném místě, kde je instalovaná a příběh sochy se spojuje s příběhem místa.

Asi největším objektem, který jako by dítě obra přitáhlo na provázku do Budějovic, je socha Velká hračka (big toy) v podobě ryby. Tato socha, jejíž autorkou je Alexandra Kolářková jistě potěší i lidská mláďata, když v horkých dnech bude vodní mlhou osvěžovat vzduch Piaristického náměstí. Dalšími tvory ze zvířecí říše, i když z mikrosvěta, jsou sochy Mazlíků inspirované bakteriemi, které jsou tak četné a přesto našimi smysly nepozorovatelné. Tyto jsou zde zvětšeny do měřítka, ve kterém je už možné pozorovat organismus jako hrozbu, anebo milého tvora – Mazlíka. Autorem je Michal Trpák. Slepé rameno Malše letos ovládnou hadicové postavy Michala Gabriela, které tančí na řece a jejich končetiny protažené a spojené kreslí nad hladinou křivky pohybů. Dalšími tanečnicemi ve městě, tentokrát na Zlatém mostě, budou Akvabely Veroniky Psotkové. Jejich lehké siluety levitují a tančí nad mostem a hladinou Malše. Jakub Flejšar, který je již v Budějovicích dobře znám, tentokrát pro město připravil figuru muže s názvem Místo držitel, který bude podpírat Černou věž, nebo ji snad bude chtít posunout více do prostoru náměstí?

Na hlavním náměstí bude usazena socha čerta od Jaroslava Róny, jehož socha Maršana seděla před radnicí před dvěma lety. Na dvorku Wortnerova domu bude umístěna socha Davida Moješčíka s názvem Bludička. Tato meditativní socha, která částečně levituje nad zemí je jakoby z jiného světa, přesto je pevně spojena se zemí a je jakýmsi strážcem místa. Poslední sochou instalovanou v Č. Budějovicích je Muž ve středních letech, který postává na Zátkově nábřeží. Je to postava částečně inspirovaná kubismem, ale také

estetikou graffiti. Tedy socha vycházející z estetiky města, do kterého zapadá. Na Hlubokou letos zamíří **Pepa**, který se svým nejlepším přítelem – psíkem, jde navštívit galerii umění a pomalým krokem staršího muže prochází Oranžerií. Autorem, který chtěl sochou přiblížit otázky a život této generace je Jiří Němec. Jiný druh života vypráví prostřednictvím sochy **Jamabušiho** Ondřej Svoboda. Je to příběh askety postávajícího u kostela na Hluboké, který se většinou modlí v horách, kde získává zázračných sil.

V centru města na kruhovém objezdu bude instalována socha **Memento** Michala Trpáka. Jedná se o starší práci autora, tato socha sloupu zhotovená z žuly je však určitým nosníkem, pojítkem mezi minulostí a současností. Poslední sochařské zastavení přivede návštěvníka či turistu na golfové hřiště, kde může znaven usednout na **barevná keramická křesla** Alexandry Kolářkové a rozjímat nad příběhy soch.

Novinkou letošní výstavy je workshop, který by měl proběhnout 19. a 20. července a zapojit obyvatele Budějovic do vytvoření společné sochy/objektu. Bude se jednat o objekt koule, která jako by se kutálela městem a sbírala na sebe střípky jeho mozaiky. To bude znamenat, že každý kdo přinese nějaký stříp porcelánu nebo keramiky ze svého domova ho může nalepit na připravený objekt koule a vytvořit tak společné dílo města.

Na Hluboké jsou tyto sochy:

Jamabuši – Ondřej Svoboda (u kostela)

Memento – Michal Trpák (kruhový objezd)

Keramická křesla – Alexandra Kolářková (golf)

Pepa – Jiří Němec (oranžerie zámku)

Na závěr patří velký dík Statutárnímu městu České Budějovice, které je hlavním pořadatelem Umění ve městě. *Dále sponzorům, kteří se na výstavě podílejí a díky kterým se tento projekt může uskutečnit.*

Hezké léto všem – Michal Trpák – výtvarník a kurátor výstavy Umění ve městě

www.umenivemeste.cz

Kája Saudek – pro radost

Pár posledních chvil máte na to, abyste se zašli podívat (ještě jednou – nebo jste vážně nebyli ještě vůbec?) do budějovického Wortnerova domu na geniální mistrovství Káji Saudka, komiksového génia a bratra neméně geniálního fotografa Jana Saudka. Dvojčata – a každý z nich si přes těžké peripetie dětství a složitosti celého svého profesního života – do života přinesli a vybojovali naprostou originalitu a mistrovství.

Málokdy se nám stává, aby se obdivovaným umělcem stal ten, jehož kresbami jsme se bavili v časopisech svého dětství. Kdo by to byl tehdy řekl, že někdy, později, tohle umění nebude (těmi nahoře) opovrhované a zakazované, ale naopak se bude prezentovat v důstojných galeriích. A ta doba přišla. I když jsme Kájovu umění rozuměli jako třináctiletí – kupodivu si jeho stylové malůvky vychutnáme možná ještě líp jako padesátiletí. Ten rozhled, ta fantazie, ty nepatrné vtípky a špičky, které objevíte na jeho plakátech, reklamách či komiksových dobrodružných příbězích. Myslím, že nejlepší umělci jsou ti, v jejichž dílech si něco najde dítě, dospělý i stařec.

Nejen že svým umem doplnil skvělé filmy (Kdo chce zabít Jessii, Čtyři vraždy stačí, drahoušku.), stvořil dokonalé filmové plakáty, ilustroval hudební měsíčníky. ach jo, nebyť roku 1968, konce svobodného cestování, následující komunistické cenzury, likvidace periodik, akcí, plánů a hlavně nadějí mnoha umělců, kteří měli nakročeno – a pak – zakázáno.

Cenzura, zákazy, odstřižení od svobodného světa – do čeho všeho lze umělcům (i obyčejným lidem) vlastně zasahovat?

Přece jen ne do všeho. Na tiskové konferenci se ukázala i sympatická a vtipná Kájova dcera Berenika. Budiž mi odpuštěna otevřenost, ale

Kájův vklad do počtů svého dítěte jako by také patřil do jeho komiksového umění. Výskou nevelké štihlounké děvče má ňadra, jaká by si mohla přát kterákoli ze sexy dívčích postavicek, které Kája s takovou láskou a obdivem k ženskému tělu tvořil, a její výrazný obličejík se také povedl. Že by si ji Kája předem nakreslil? Kdo ví. Aspoň že přírodní zákony komunisté cenzurovat a zakázat nestihli.

Ve výstavě najdete také velmi sexy obrázky – mírně v ústraní, ale jak řekl jeden z kurátorů výstavy Libor Gronsý: *Pokud s tím máte nějaký problém, přijďte za mnou, jsem psychiatr a pomohu vám, ten problém bude ve vás.*

Kája Saudek, který bohužel už po dlouhých devět let leží v kómatu na hranici obou světů, už nikdy nic nenakreslí a nemůže se radovat ani z toho, že dnes se znovu chichotáme nad jeho precizně ostrým perem, že si kupujeme jeho plakáty a že obdiv za to, jak v jediné osobě dokázal produkovat neuvěřitelné série naprosto perfektních prací, by vyrazil dech i Američanům, kteří na podobných věcech pracovali ve 20 členných týmech.

■ Už jen do 13. července máte možnost shlédnout nenapodobitelný styl Káji Saudka a koupit si nějaký jeho plakát či kresbu.

PANORAMA

Vstupenky možno rezervovat nebo zakoupit v pracovní dny od 8.00 – 10.00 hodin, nebo 1 hodinu před začátkem představení. Rezervované vstupenky nutno vyzvednout nejpozději 30 minut před začátkem představení, poté budou uvolněny k prodeji!
tel. + fax: 387966170 nebo 774457269

Červenec 2014

Biograf

Úterý 8. červenec – Transformers: zánik ve 3d (+ 3d brýle) USA 2014. Sci-fi/ fantasy/ akční. Ve čtvrtém díle se objeví mechaničtí tvorové dinoboti... boj o přežití začíná. Hrají: Nicola Peltz, Mark Wahlberg, Abigail Klein, Stanley Tucci. Režie: Michael Bay. Přístupný, český dabing! Cenu vstupenky na filmové představení si určuje distributor!

Úterý 15. červenec – Joe. USA 2014. Drama. Bývalý trestanec se potkává s mladým chlapcem, pro kterého se stává vzorem... Hrají: Nicolas Cage, Tye Sheridan, Heather Kafka, Sue Rock. Režie: David Gordon Green. Přístupný od 12 let české titulky.

Pátek 18. červenec – Babovřesky 2. USA 2014. Komédie. Pokračování úspěšné komedie ze života současné jihočeské vesnice... Hrají: Lukáš Langmajer, Lucie Vondráčková – Plekancová, Ivana Žilková. Režie: Zdeněk Troška. Přístupný.

Pondělí 21. červenec – Love song. USA 2014. Hudební/romantický. Z náhodného setkání dvou lidí se začne rodit hudba, která si získá srdce všech. Hrají: Keira Knightley, Mark Ruffalo, Adam Levine. Režie: John Carney. Přístupný, české titulky!

Úterý 22. červenec – Úsvit planety opic. USA 2014. Akční/ drama/ horor. Geneticky vyvinutý národ opic je na vzestupu a je ohrožován skupinou lidí... Hrají: Andy Serkis, Jason Clarke, Gary Oldman, Toby Kebbell. Režie: Matt Reeves. Přístupný od 12 let, české titulky!

Čtvrtek 24. červenec – Magický hlas rebelky. ČR 2014. Dokument. Film chce ukázat Martu Kubišovou jako osobnost, která nezměnila své názory ani v době totality. Hrají: Marta Kubišová. Režie: Olga Sommerová. Přístupný.

úterý 29. červenec – Díra u Hanušovic. ČR 2014. Načernalá komedie. Učitelka Maruna, toho času hospodská, se snad nikdy nevdá. Na malé vesnici je o muže nouze... Hrají: Tatiana Vilhelmová, Ivan Trojan, Jaroslav Plesl, Lukáš Latinák. Režie: Miroslav Krobot. Přístupný od 15 let.

Čtvrtek 31. červenec – Zejtra napořád. ČR/ Slovensko 2014. Komédie/ romantický. Každý večer usínají milióny lidí s tím, že zítra změní své životy a udělají něco jinak... Hrají: Pavel Batěk, Vica Kerekes, Filip Blažek, Michal Kavalčík. Režie: Rudolf Havlík. Přístupný.
Začátky představení v 19.00 hod.

Dětské představení

Vstup zdarma!

Neděle 13. červenec – Obušku z pytle ven! ČR 1955. Rodinný/ animovaný/ komedie. Režie: Jaromír Pleskot. 18.00 hod. Hrají: Ladislav Pešek, Josef Beyvl, František Smolík, Renata Borová. Přístupný.

Komorní scéna

23. července 20.00 sál AJG – Václav Hudeček – housle, Petr Adamec – klavír
25. července 20.00 kostel J. Nepomuckého – Petr Píša – varhany (A.Vivaldi – Čtvero ročních dob)
26. července 20.00 sál AJG – Veronika Böhmová – klavír
27. července 20.00 sál AJG – Beatles revival
30. července 20.00 sál AJG – Lubomír Brabec – kytara

Srpen 2014

Biograf

Dovolená – zavřeno od 18. 8. – 24. 8. 2014

Neděle 3. srpen – Sál Alšovy jihočeské galerie – Prodaná nevěsta. ČR 1978. Opera B. Smetany ve filmovém zpracování. 20.00 hod. Hrají: Vanda Švarcová, Petr Skarle, Čestmír Řanda, Václav Sloup. Režie: V. Kašík. Přístupný.

Pátek 8. srpen – Parádě pokecal. ČR 2014. Komédie. Příběh mladého muže, jenž hledá impuls do svého mladého života. Hrají: Jenovéfa Boková, Václav Vydra, Aneta Krejčíková, Matěj Rupert. Režie: Tomáš Pavlíček. Přístupný.

Pátek 15. srpen – Strážci galaxie ve 3d. USA 2014. Sci-fi/ dobrodružný. Podle komiksové předlohy A. Lanninga. Skutečná moc tajemné koule ohrožuje celý vesmír. Hrají: Chris Pratt, Zoe Saldana, Bradley Cooper, Vin Diesel. Režie: James Gunn. Přístupný – český dabing.

Čtvrtek 28. srpen – Tři bratři ČR/ Dánsko – 2014 Pohádka/ rodinný. Tři bratři se vydávají do světa na zkušenou, aby si našli nevěsty. 19.00 hod. Hrají: Vojtěch Dyk, Tomáš Klus, Zdeněk Piškula, Miroslav Táborský. Režie: Zdeněk Svěrák. Přístupný.

Pátek 29. srpen – Tři bratři. ČR/ Dánsko 2014. Pohádka/ rodinný. Tři bratři se vydávají do světa na zkušenou, aby si našli nevěsty. Hrají: Vojtěch Dyk, Tomáš Klus, Zdeněk Piškula, Miroslav Táborský. Režie: Zdeněk Svěrák. Přístupný.

Dětská představení

pátek 1. srpna – Letadla 2 – hasiči a záchranáři. Ve 3d (+3d brýle). USA 2014. Animovaný/ rodinný. Prášek už nemůže závodit a tak se z něj stává bojovník s požáry... 18.00 hod. Režie: Roberts Gannaway. Přístupný – český dabing!

neděle 3. srpna Letadla 2 – hasiči a záchranáři (bez brýlí) USA 2014. Animovaný/ rodinný. Prášek už nemůže závodit a tak se z něj stává bojovník s požáry... 18.00 hod. Režie: Roberts Gannaway. Přístupný – český dabing!

Čtvrtek 28. srpna a pátek 29. srpna – Tři bratři. ČR/ Dánsko 2014. Pohádka/ rodinný. Tři bratři se vydávají do světa na zkušenou, aby si našli nevěsty. 17.00 hod. Hrají: Vojtěch Dyk, Tomáš Klus, Zdeněk Piškula, Miroslav Táborský. Režie: Zdeněk Svěrák. Přístupný.
Filmovalo se i na našem zámku!!!

Komorní scéna

1. srpna 20.00 sál AJG – Trio Symbioza
10. srpna 20.00 sál AJG – Spirituál kvintet
14. srpna 20.00 sál AJG – koncert účastníků MHK v Nových Hradech
17. srpna 20.00 nám. ČSLA – (při dešti v sále AJG) ABBA REVIVAL – vstup zdarma
31. srpna 20.00 SÁL AJG – Hradištan s Jiřím Pavlicou

Připravujeme:

KC Panorama a Městská knihovna Vás zvou na setkání se spisovatelem historických románů **Vlastimilem Vondruškou. Dne 24. Září 2014 v Panoramě od 18 hod.**

26. července 7. Ročník poněšických slavností Líšnice červenec setkání rodáků a přátel obce

CVČ Poškolák zve na 3. ročník akce **Strašidelný zámek aneb Ať žijí duchové** – koná se 30. srpna na nádvoří a sklepeních Loveckého zámku Ohrada

Kočičí inventura *aneb* lidská a kočičí potkávání

Nezdá se mi možné, že byste Jitku Baliharovou, vyznačující se nepřehlédnutelně zářivě rudou kšticí a jejího muže Oldřicha Přibíka, kterého je pořádný kus chlapa, neznali. Bydlí v Poněšicích a společně tvoří pod uměleckým pseudonymem František PON. Na jejich obrázky si zvyknete natolik, že je prostě začnete potřebovat. Tak jako já už bůhvíkolikátý rok kupuju jejich nástěnné kalendáře, samozřejmě plné koček. Je s nimi jediný problém: nedají se vyhodit, když přijde další nový rok. Protože s kočkami, ať už živými, nebo těmi namalovanými, se těžko rozloučíte.

Kočky nás učí jiným vztahům než psi a podobně jako ženy jsou nepochopitelné a neuchopitelné, pokud samy nechťejí, aby tomu bylo jinak. Prostě chcerché la femme – za vším hleděj ženu – nebo kočku. Obvykle totiž kvůli nim vznikne nějaký problém, průšvih či skandál. Ale upřímně: přáli byste si svět bez žen? Nebo bez koček?

Jednoho krásného horkého dne jsme se do Poněšic vypravili na návštěvu. Byla to ryze umělecká návštěva – jela s námi herečka Jihočeského divadla, paní Jaroslava Červenková, která pro rozhlasové posluchače nastudovala a v pěti dílech přečetla knihu z pera obou výtvarníků Kočky to vědí líp. Sympatická divadelní herečka, kterou určitě z jihočeské scény či krumlovského otáčivého hlediště znáte. Přála si autory poznat osobně. Přiznává, že ji vůbec nezklamali, ale naopak nadchli. Dalším hostem byla herečka ze záliby – Míša Prchalová, která obohacuje svým uměním hlubockou uměleckou scénu. A umělecký fotograf Jan Pírgl setkání múz krásně zdokumentoval.

Ano, v kočičím domě v Poněšicích, o jehož pohostinství si vyprávějí kočky široko daleko, se stále drží sympatická bohémsky uvolněná atmosféra, s dobrým kafem a vtipnými průpovídkami obou osobností, které dohromady skládají F. Pona. Paní Jitka Baliharová a Oldřich Přibík si umí život s jeho poezií nejen vychutnávat, ale umí ho vypodobnit jak na plátně, tak v knihách. A tak na obrazech místní poznávají sami sebe, kočky se v nich mohou shlížet jako v zrcadle a kytky, jako jsou vistárie, andělské trumpety nebo ocúny mají na plátně ještě krásnější barvy než ve skutečnosti.

Od mé poslední návštěvy se některé kočky z domácnosti ztratily. Chybí Rafael Kokos, chybí britský kocour Sherlock, chybí slečna Ponožka. Jaký je početní stav koček vnitřních a venkovních?

Umřel Kokos, bílý hluchý kocourek, jehož maminka byla černá kočka, a Olda tvrdí, že po jeho smrti se změnila i kočičí vztahy a atmosféra v bytě, říká paní Jitka. On byl díky svému postižení opravdu zvláštní, asi to nebyla jen ta

hluchota – po jeho odchodu se najednou ostatní kočky začaly chovat jinak. Umřel i Sherlock, náš britský kocour, pravým jménem Antonín vzácné krásy. takové jméno, to na mě bylo moc. Co na tom, že měl papíry o svém ušlechtilém původu, babičku z Norska a vyhrál soutěž krásy už jako kotě. Byl sice krásnej, ale úplně hloupej, i když měl obrovskou hlavu.

Vnitřní kočky jsou momentálně tři, tohle je Viktorka, která nám asistuje při pití kávy. Když nám umřeli dva kocouři, byla jsem smutná, a tak jsem si postěžovala jedné známé, že jsme opuštění. Za dvě hodiny tady byl její manžel a v košíku přivezl tuhle kočičku. Je rodačka ze Zlivi a zůstane droboučká, jsou jí už dva roky a zřejmě víc nevyroste. Tahle kočičí slečna má i zvláštní povahu. Chytrá je jak opice, ale uráží se, opravdu hodně. A taky se umí houpat. Na kočičí prolézače se pověsí za přední tlapy a houpe se. Pak tu máme tu Paní Černou, kterou někdo vyhodil z domova, byla nemocná a slabá, neměla vůbec chlupy. Tak jsem ji vyléčila, ale nemáme tušení, kolik jí je vlastně let. V poslední době se chová jako rozmazlená důchodkyně, tak počítám, že nejméně deset a možná víc. Třetí vnitřní kočkou je pak Heriet, tedy Hery, černobílá roční slečna plná života, která už dávno přerostla Viktorku i Paní Černou a neustále na nás pokřikuje a utvrzuje se, že ji máme taky rádi.

Uvnitř jsou tedy tři a venkovních koček nám běhá kolem domu momentálně asi pět, ale jsou to vesměs kocouři různého věku, takže se jen málokdy sejdou společně u misek.

Vy abyste na krmení koček měli nějakého sponzora.

Sponzoři jsme my. Whiskas vnitřní kočky moc nemusí. Paštiky jim nechutnají, takže jim kupujeme jen konzervy s kouskovaným masem nebo kapsičky s kousky masa v želé, vypočítává realisticky paní Jitka. Ze sušenek si oblíbily ty nejlepší značky.

A co olivy? ptá se paní Jarka.

Po olivách se kočky můžou utlouct, náš kocour je miluje, když na něj nezbydou, tak se aspoň snaží vypít olivový nálev. My se totiž taky v rodině ujali zatoulanýho kocourka, přišel sám. Byl zubožený, hladovej, jedl, cokoliv jsme mu dali, i suchej chleba. A dneska? Nad vším ohrnuje nos. Starý kocour je jako starej chlap, všimli jste si? Musí být po jeho, co chce on, tak to bude, když mu nevyhovím, tak na mně prská, kde chce zrovna být, tak tam si lehne. A jak je vybíravý v jídle!

Kočky jsme tedy spočítali. A jak dopadá inventura vašich knížek?

V roce 2012 jsme vydali naši poslední knížku Kočky nám nemají. Byla v pořadí šestá. Ty kočičí

máme čtyři, jednu, trochu autobiografickou pošťáčkou s krimi zápletkou a jednu knihu básniček pro děti. Mezitím se dotiskovaly už rozebrané tituly. Časem se zase něco nastrádá, ale chvíli musíme počkat. Svým způsobem naše současné kočky dělají pořád stejné blbosti jako předešlé kočičí generace. stejně jako lidi.

Můj mladší syn tvrdí, že na naši v pořadí druhou knížku s povídkami o jídle a recepty pro lidi i kočky Kočkám chutná kaviár, nedá řada jeho přátel dopustit, ale my bychom v ní už po letech leccos změnili. Jednak je s věkem člověk stále vybíravější a mlsnější, a pak taky dneska seženete spoustu originálních surovin, které tehdy nebylo možné koupit. Takže chceme tuhle knihu přepracovat a ještě letos před Vánocemi znovu vydat. Možná do ní zařadíme i gastronomické zážitky z Hlubocka, kde jich nacházíme dost. I když – nějak nemáme štěstí na hospody. Jednou tvrdá kachna s rozvařenými knedlíky, jindy zase svíčková, kde nebylo špikované maso, ale špek nakrájený v omáče, nebo schvácený personál, který nestíhal obsluhovat v restauraci se dvěma hosty.

Osobně si ovšem pamatuji, jak jsem jako holka na praxi v jednom pražském bufetu v Karlíně zažila opravdovou kulinářskou lahůdku. Karlín byla dělnická čtvrt, kde se vařila většinou jednoduchá jídla, a pamatuju si, jak jsem sáhla po pekáči s prejemem, abych ho dala na pult, a přímo v něm ležel malej pes.

Proboha, mrtvej?

Ne, živej, ale přežraný. Prostě prožral uprostřed pekáče do prejtu pořádnou díru, a v ní vysílením usnul, byl celej mastnej, ale spokojenej. No, tehdy se ten prejt stejně prodal, takže spokojení nakonec byli i zákazníci.

Jídlo je dobrý námět, kočičí příběhy se také dějí dál a lidi vaše knížky o kočkách rádi čtou.

A také se dobře poslouchají.

Je to legrační, když člověk z rádia slyší, jak někdo čte jeho knížku, směje se paní Jitka na herečku Jaroslavu Červenkovou. Český rozhlas už kdysi povídání nad touhle knihou zpracoval, připravila je redaktorka Hana Soukupová, to bylo také povedené.

Je smutné, že kočky mají vyměřen život kratší než my. Kdybychom žili dvacet let jako kočky, možná bychom také uměli víc užít života a radovat se z příjemných prožitků, jak to umí ony. Ale délejší želva nebo papoušek kočičí šarm nenahradí.

Kočky jsou fotogenické a jsou krásné i na malířském plátně. Kromě černé kočky – ta se nedá vyfotit, háže takové zvláštní odrazy. Černá je problém i při malování, ale už je na obrazech také máme. Tenkrát, když u nás dělala

televize pořad o vaření s panem Hrušínským, to jsme ještě měli obě černé kočky, Fausta i Doktora, a kameraman je objevil odpočívající na červenobíle pruhované peřině. Snažil se s kamerou, chudák, ale byl zklamaný, ani na tom krásném podkladu nebyla kočka vidět, jenom ten odlesk chlupů. A to stejné funguje na obraze. Když černou namalujete, a pak ji chcete trochu rozjasnit, tak ta černá vám sežere neuvěřitelným způsobem všechny ostatní barvy.

Jednu nebo dvě černé kočky máme na obrazech připravených do příštího kalendáře, obrazy už jsou skoro všechny hotové, ale ještě nejsou v rámu. V Budějovicích zrušila Lyra svoji prodejnu rámařství, zrušila ji i v Praze, takže musíme jezdit do Krumlova a pokaždé chceme tím pádem objednat větší množství najednou, abychom tam nemuseli moc často. Mají skvělý výběr, je to prodejna přímo ve fabrice, což o to. Největší legrace ale byla, že teprve ke konci našich pravidelných nákupů rámu v Budějovicích jsme se dozvěděli, že jedna z těch paní, která v tom rámařství prodávala, se jmenovala Poněšická. Tak dlouho jsme tam chodili a netušili. Pak jsem si náhodou všimla podpisu jedné faktury a viděla tohle krásně symbolické jméno. František PONěšický z Poněšic tak celá léta – rámoval u paní Poněšické.

Malujete společně, což je neobvyklé. Pořád se i po létech shodnete v tom, jak namalovat společný obraz?

Pořád. Jitka řekne jak – a já ji poslechnu, říká přesvědčivě Oldřich se značnou dávkou nadsázky. Zjistili jsme, že nám to takhle funguje nejlíp.

Musím pilně malovat přes týden, Olda přijíždí v pátek a kontroluje, kolik práce jsem udělala, vysvětluje Jitka. Čas letí – proto už připravujeme kalendář na další rok – a protože kalendáře sestavujeme jen z reprodukcí našich obrazů, a nikoli z grafiky, musí je zkrátka někdo namalovat. Je to 13 obrázků a nejsou zrovna malé, takže na ně padne hodně tempery. Které barvy ubývá nejvíce? Asi modré a zelené, a samozřejmě běloby, ta se přidává do všech barev.

Zdědili jste umělecké geny po rodičích?

Já ne, říká paní Jitka. Můj tatínek byl puškař a měl jeden z největších obchodů se zbraněmi v Praze. Pak ho komunisti nasadili do slévárny, aby ho zabili. Podlomilo mu to zdraví. A to pak po letech podmiňovali otevření méj první výstavy přihláškou do strany. Kdepak, to by se táta v hrobě obracel, pomyslela jsem si a řekla si, nic, neměla jsem výstavu do svých 40 let, nebudu ji mít dál. Ale o tom nechci mluvit.

Moji dva synové jsou grafici, myslím, že dobří, posbírali už různá ocenění, Robert tuším už dvakrát nejlepšího designéra roku. Společně si založili grafické studio, věnují se grafickému designu, webdesignu a příležitostně také fotografii. Pracují pro různé kulturní organizace, divadla, nakladatelství, galerie. Robert dělá

knihy, katalogy, plakáty. Druhý syn David je taky úspěšný grafik, a navíc propadl experimentování s fotografiemi pořízených technikou s dírkovou komorou. (Jsou to neuvěřitelně okouzlující fotografie se zvláštní atmosférou. Takže všichni hned obdivujeme jednu, která visí na zdi, a fotograf Jan Pirgl nám vysvětluje princip tohoto focení. Zdá se, že touto metodou můžete doslova zastavit proud času a v jedné fotografii exponovat deset minut životaběhu – anebo třeba sto let. Je to neuvěřitelné, vlastně zázrak.)

A vnuk studuje grafickou školu. Vnučka Eliška je spíš nadaná na hudbu, po své mamince, ta asi zamíří na konzervatoř. Takže ze synů a jejich práce mám radost, je to fajn, ale mrzí mě, že se toho nedočkala maminka, ta by měla radost obrovskou. A víte, že Robert navrhoval jevištní scénu pro Havlovo Odcházení v Jihočeském divadle v Budějovicích?

Opět krásná náhoda – ukazuje se, že v této hře hrála i paní Červenková.

Tak to jsme se potkali, to byla jedna z moc hezkých premiér, bylo to v roce 2008, vzpomíná herečka. Režiroval to Martin Glaser, a po premiéře jsme slavili až do rána, a oslavil to s námi tehdy už bývalý prezident pan Václav Havel, který se na naše nastudování přijel podívat. Jeho hlas ve hře také promlouval z nahrávky.

Je to dobře, když nám děti dělají radost.

No, to je. Ale stárnou nám. Jak říkával můj tatínek, i ty Vánoce jsou dneska čím dál častěji. Dřív nám známí ukazovali na fotkách své děti, dneska honem vytahují mobily a ukazují své kočky. Možná je pravda, že jako ve starém Římě, kdy se lidi starali víc o své mazlíčky, než o lidi kolem sebe, je i naše česká zvířecí manie příznakem upadající civilizace. Ale pravda je, že některé děti (a potažmo jejich rodiče) by člověk doma ani nechtěl. Stejně tak podle nevychovanosti zvířátek se pozná jejich páníček. Zvířata nás ale většinou nezklamou. A často příjemně překvapí. Ještě než jsme začali pečovat o venkovní kočky, mívali jsme před kuchyňským oknem prkno, a tam jsem sypala ptáčkům. A kočky na ptáčky koukaly z kuchyně a záviděly jim. Hlavně to, že mohou lítat, a taky to dobrý zobání. Ale když se přistěhovaly venkovní kočky, to už prostě nešlo lákat sem ptáčky. Nicméně i když jsme tu měli kolem domu jeden čas i 19 venkovních koček, našla jsem jen jednu mrtvého ptáčka.

Buď na ně nešly. nebo je sežraly i s chlupama – míní spíše pragmaticky Oldřich.

Znáte kreslíře Simona Tofielda? Kreslí skvěle všechny kočičí zlozvyky, naprosto výstižně, vtipně. Prostě se pozná, že je má skrz naskrz prostudované, že s nimi léta žije. (Koukněte na www.simonscat.com)

Moc lidí od nás chtělo namalovat psa, říká paní Jitka. Nejde to. Těžko můžu udělat obraz

psa, když žádnýho doma nemám a nemám je prostudovaný. Ano, podle fotky, ale to není ono, to psí v něm nevystihnute a nikdo tomu obrazu nebude věřit.

A co nového na poněšické návsi? A co chystáte letos vy sami, další výstavu?

Časy se mění a lidi s nimi. Nemůžeme uvěřit, že už je to víc než 24 let, kdy jsme sem přišli z Prahy. Tehdy ještě fungovalo JZD a v téměř každé chalupě bylo prase. Dneska už je prasátko snad v jediném chlívků ve vsi. Přistěhovali jsme se v březnu 1990, čerstvě po revoluci a místní si o nás mysleli, že jsme uprchlí pražští estébáci, vysvětluje Oldřich. Byly časy, že se vesnice dokázala semknout a hodně toho dohromady udělat, a pak zase období, kdy si lidé příliš nerozumí, ale tak to chodí všude.

Výstavu letos nechystáme, loni jsme jednu měli na jižní Moravě kousek od Brna, předtím v Praze, v německém Neustadtu/Aisch, a také v Glauchau, městečku v bývalém východním Německu. Vypadalo to tam trochu zpustle, i když kdysi muselo být krásné s honosnými vilami, uprostřed zámek, zdálo se takové opuštěné – ale nakonec přišlo hodně lidí, a o výstavu byl zájem, což bylo příjemné.

My máme s Oldou společně, že od života neočekáváme zázraky, ani neumíme moc závidět. Jediné co lidem závidím, že někdo umí třeba jazyky. To já vůbec neumím. Ale jestli má někdo auto fialové s puntíky – to je mi úplně jedno. Já nerozeznávám drahé značky aut, jen jejich barvy. Červená, modrá, bílá, tomu rozumím, a protože jsme kuřáci, na autu ocením nejvíc velikost popelníčku. Ten největší mívala kdysi naše stará Dacie, tudíž pro mne byla dokonalá.

Pokud cestujeme, tak tam, kam vezeme svoji výstavu, nebo kde můžeme navštívit galerie s obrazy, které chceme vidět na vlastní oči. (Navigace podle mapy je všeobecně u žen citlivou oblastí. Paní Jitka prý otevře mapu, udá směr, zapálí si cigaretu, a očekává, že následujících 350 km například do polského Krakova už manžel odřídí bez dopomoci. Avšak bez dalších peripetií, které se také dozvíte v zatím poslední knize Františka PONA. se to neobešlo.)

Tam jsme viděli Leonardovu Dámu s hranostajem. V klidu a v pohodě jsme si ji mohli prohlížet tak dlouho, jak jsme chtěli. Když ji pak za rok zapůjčili na výstavu do Berlína, stály na ni hodinové fronty. Ano, tu jsem chtěla vidět, a právě kvůli ní jsme do Krakova jeli. A také kvůli šlehačce. Polské jídlo u nás sice nemá v poslední době dobrou pověst, ale šlehačku mají doma fantastickou. Opravdu takovou, jakou si pamatuju z dětství, když mi táta jako malé holce v Tatrách objednal jahody se šlehačkou. Právě takovou dobroučkou šlehačku objevíte v Polsku.

V tu chvíli všem proběhne před očima film dětství s pohárem sladkých jahod a šlehačky.

Víte, co si myslím? Umělci kolem nás činí svět hezčí.

Jak kteří, říkají oba manželé svorně. Někteří právě naopak.

KOČIČÍ A PSÍ PŘÍBĚHY, KTERÉ V ROZHOVORU ZAZNĚLY:

Kočka a vůně

O tom, že čerstvě vykoupaný luxusní gaučový psík s oblibou na vycházce vyhledá shnilou rybu a vyválí se v ní, aby překryl vůni čistoty, víme všichni. Paní Jitka tvrdí, že jejich kočky to mají naopak: moc rády se válí po čerstvě vytřené podlaze, pokud použila – pozor reklama – Domestos! Stejně tak prý, když k nim na návštěvu přicházejí dámy s výraznými parfémami. Kočky se s nimi nadprůměrně rády mazlí, zřejmě proto, aby se dostatečně navoněly. Někdy mám pocit, že tyhle návštěvy ani neodešly a bydlí s námi, protože další tři dny jejich parfém cítím z našich koček, vysvětluje Oldřich.

Nerušit a spát

Pracoval jsem dlouho do noci, a kočka spala na židli, říká náš fotograf. Pustil jsem si k tomu vážnou hudbu, a tak se začala ošivát a mňoukat, že tedy tu flétnu ne, tohle ve dvě v noci poslouchat rozhodně nebude. Tak jsem hudbu vypnul. Pak byl chvíli klid, ale potom jí začalo vadit světlo. Nedala pokoj, dokud jsem nezhasl a nešel spát. Prostě mi nadávala, asi za neuspořádaný pracovní noční režim.

Pes, který se bojí televizních zpráv

Můj pes nesnáší znělku televizních novin. To musím vždycky ztlumit zvuk, vysvětluje Jaroslava. Jenom tohle mu v televizi vadí, u ničeho jiného se nerozčiluje. Ještě než zprávy začnou, už je připraven a úpí, abych nezapomněla včas otočit knoflíkem. Nebo že by si představoval, co po té znělce následuje za zprávy???

Kočky v obale

My zas návštěvám při odchodu prohlížíme tašky, naše kočky jim do nich většinou nalezou, tak musíme zkontrolovat, aby nám je neodnesli. Všechny kočky milují krabice, igelitové tašky, košíky, naaranžují se do nich a zabydlí je.

Kocour vylekaný venkovem

Když jsme kocoura vzali prvně na víkend na chalupu, hned po příjezdu se okamžitě ztratil, říká Jaroslava. Byl to bytovej kocour, nebyl vůbec zvyklý na ven. Dva dny jsme ho zoufale hledali, volali, nezval se. Nikde nebyl, vůbec se neukázal. A když jsme v neděli večer museli odjet, říkali jsme si, co se dá dělat, necháme ho tu, snad se za týden objeví. Už jsme nosili tašky do auta, a bouchali dvířky, když jsme

naštěstí zaslechli: MŇAU! Byl nalezlý zespodu auta v motoru, schovaný zřejmě po celou tu dobu. Ozval se v pravou chvíli, dodnes nás děsí myšlenka, že jsme už mohli nastartovat a jet.

Opuštěnej

Přesně takhle jsme objevili v Praze Mistříčka, shodují se malíři Jitka a Oldřich. Našli jsme ho v noci, kotě, které někdo vyhodil, říkáme »prázdninové kotě« – v říjnu už doma děti přestal bavit, a rodiče to zařídili. Byl obtočený na pneumatice pod nárazníkem auta. Malej špinavej zrzavej, mokrej jak myš. Když jsme ho umyli, prokouknul a časem z něj byl nádherný velký tuhý fousy, takové žádná jiná naše kočka neměla. A kočky si pamatují. Mistříček, kdykoli k nám přišel někdo s malými dětmi, zmizel. Pod kamna, pod postel, na skříň, nevylezl ani náhodou, dokud dětská návštěva neodkráčela.

Bádali jsme i nad zvyky, které si možná nevysvětlujeme přesně.

Proč kočky šlapou lidem po břiše, když se uvelebují na klíně – je to zvyk od kotěcího věku, aby máminy cecíky daly mlíčko? Anebo výraz pohody a lásky? Proč nám psi chtějí olíznout nos? Jak to, že kočky i psi dopředu poznají, že se někdo domácí vrací domů? Proč na nás pokládají tlapky?

Co všechno nevíme, co všechno nám zvířata chtějí říct?

Bůh ví, co si o nás myslí. povzdychne paní Jitka.

Zjistili jsme, že:

František PON., celým jménem František Poněšický, je pseudonym, pod kterým společně malují obrazy manželé Jitka Baliharová a Oldřich Přibík. Jitka, původně grafička a výtvarná redaktorka Státního pedagogického nakladatelství, a její manžel, novinář, spolu

začali v osmdesátých letech připravovat pro děti omalovánky a leporela a časem přestalo být zřejmé, čím je nápad, obrázek, nebo text. Totéž platí i o obrazech podepisovaných zkratkou F. PON. Jitka je specialistkou na jemné detaily, jako jsou například květiny, ptáci, perské koberce, skleničky s likérem či elegantní vázanky. Olda je naopak na hrubší mužnější práci. Umí vytvořit nebe, dům či postavit prkennou ohradu. Oba milují kočky a proto je najdete na většině jejich obrazů.

Lidé, kteří spolu s kočkami obývají obrazy Františka PONA, nejsou sebejistí flexibilní mladíci do pětaticet let. Patří spíše ke střední generaci s pokročilou pleší a se spoustou problémů. Obvykle je zastihnete v saku s aktovkou, jak se vracejí z úřadu, jindy je potkáte ve společnosti boubelaté slečny, či paní s barevnými vlasy, a někdy dělají věci, které si prostě úředníci nemohou dovolit. Hrají kuličky, pouštějí draky, závodí na koloběžkách nebo staví hrady z písku. Všichni ale mají rádi pivo, často kouří a přestože nejsou žádní andělé, občas jim narostou křídla.

Kočky Františka PONA jsou dvojího druhu. Ty, které s ním sdílejí domácnost a spí v jeho posteli, a ty ostatní, které v Poněšických obývají sklep, půdu a zahradu jeho domu – tak o živých kočkách informují přímo autoři. Výstav obrazů plných namalovaných koček, u nás i v zahraničí, má už František PON. za sebou nepočítaně – kolem třicátky. Obrazy jsou zastoupeny také v soukromých sbírkách příznivců naivního výtvarného umění, jak v České republice, tak i v zahraničí. Obrazy Františka PONA jsou malované temperou většinou na plátně nebo na dřevěné desce.

Mimo jiné vystavoval také v Hluboké nad Vltavou v galerii Knížecí dvůr. Třeba tam nebo v Budějovické galerii VIDA, si jeho obraz můžete koupit, anebo můžete vybírat přes internet na stránkách f.pon.cz.

